

TÜRKİSTAN ŞEHİDLERİ

Abdullah Mansur

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

kubbe313.com

TÜRKİSTAN ŞEHİDLERİ -I-

Abdullah MANSUR
(Türkistan İslam Cemaati Lideri)

Türkistan Şehidleri -I-

Abdullah MANSUR

İstanbul, 1434 / 2013

Küresel Kitap: 9
Türkistan Kitaplığı: 1
Eserin Orijinal İsmi: -I- شُهَدَاءُ تُرْكِسْتَانِ
Şühedâü Türkistan -I-
Tercüme Eden: Feridun DİNÇER
Editör: Osman AKYILDIZ
Tashih&Mizanpaj: KÜRESEL KİTAP
Kapak: KÜRESEL KİTAP
Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti. Göztepe
Mah. Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/İstanbul
Tel: 0212 446 88 46
Sertifika No:12260

Türkistan İslam Derneği

Adres: Mareşal Çakmak Mah. Soğanlı Cad. No:9B
Güngören/İSTANBUL

Tel&Faks: +90 212 677 70 03

Yardımlarınız İçin

İrtibat Telefonu: +90 553 273 58 77 (Başkan Yılmaz Şahin)

Web: www.doguturkistanderneği.com

E-Posta: turkistanislamder@hotmail.com

DAĞITIM:

Küresel Kitap

Adres: Ali Kuşçu Mah. Macar Kardeşler Cad. Sultan Pasajı
No:49/207-208 Fatih/İSTANBUL

Tel&Faks: +90 212 523 55 78

Cep: +90 530 941 82 90

Web&E-Posta: www.kureselkitap.com • bilgi@kureselkitap.com

- İÇİNDEKİLER -

Önsöz	04
Röportaj	07
Doğu'nun Serhat Bölgesi Doğu Türkistan	12
Türkistan Mücahidlerine Nasihatler	19
-şehid- Emir Hasan Mahdum (rh.)	37
-şehid- Ziyâüddin Bin Yusuf (rh.)	45
-şehid- Şeyh Bilal Et-Türkistânî (rh.)	49
-şehid- Şeyh İbni Ömer Et-Türkistânî (rh.)	57
-şehid- Şeyh Kurban Ata (rh.)	65
-şehid- Şeyh Zebihullah (rh.)	73
-şehid- Abdusselam (rh.)	77
-şehid- İdris Et-Türkistânî (rh.)	83
-şehid- Abdulmuhsin Et-Türkistânî (rh.)	89
-şehid- Muhammed Ali (rh.)	93
-şehid- Abduşşehid Et-Türkistânî (rh.)	97
-şehid- Abdulmuhsin (rh.)	101
-şehid- Abdülvehhâb (rh.)	105
-şehid- Abdülcebbâr (rh.)	109
-şehid- Ebu Musa (rh.)	113
-şehid- Garib (Esedullah) (rh.)	117
-şehid- Ammar (rh.)	121

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ÖNSÖZ

Âlemlerin Rabbine hamd, Resûlüne salât-ü selâm olsun.

Çin işgaline karşı yıllardır mücadele eden Doğu Türkistan halkının sessiz ama derinden, mahzun ama uzun soluklu mücadelesini bugün Türkistan İslam Cemaati yürütmektedir. Ülkemizde ve dünyanın pek çok bölgesinde onlarca Doğu Türkistan derneği ve kuruluşu varken, Çin'e karşı direnen tek hareket olan ve Çin'in, yetkililerini bulmak için yüzlerce ajanını dünyanın farklı bölgelerine göndermesine sebep olan Türkistan İslam Partisi-Cemaati hakkında tek bir satır bile bahsedilmemesinin aslında küresel işgallere karşı küresel savunma yapan cihadi düşüncenin bu cemaatte olmasından başka bir sebebi yoktur. Sözgelimi Türkistan İslam Partisi seküler bir anlayışa sahip ve insanları demokratik bir devlet kurmaya çağıran bir yapı olsaydı sözkonusu kuruluşlar sürekli Doğu Türkistan mücadelesini dillendirecek, bütün yayınlarında cemaati anlatacaklardı.

Bu söz konusu dernek ve vakıflara baktığımızda onların İslam'dan uzak, demokrasi dinine tabi ve Uygurları bölmeye yönelik faaliyetler içinde bulduklarını görmekteyiz. Kimi Amerikan-Çin düşmanlığına karşı Uygurları Amerika'nın safına çekmeye çalışırken, yüzleri kızarmadan Uygur Amerikan Derneği kurup Beyaz Sa-

ray'da Amerikan bayrakları sallamış, kimisi Uygurları İslam'la bir ilgisi bulunmayan ırkçı ve bid'atçi bir anlayışa çağırmıştır. Tağutu reddetmemiş bu dernek ve vakıflar, internet sitelerinde kafirlerle boy boy haberlerini yayınlayıp demokrasi propagandası yaparken, kapalı kapılar ardında "İslam, Cihad, Mücahid" diyenler İslam'dan nasibi olmayan ikiyüzlülerdir!.. Bu çağrılarının tek amacı vardır: "Uygurları cihaddan uzaklaştırmak", "Türkistan İslam Partisi'ni bölüp gücünü kırmak." Allaha hamd olsun ki, Uygur müslümanlar bu tuzağa düşmüyor. Tuzak kuranlar bir avuç kalırken, Türkistan İslam Partisi bir çığ gibi büyüyor.

Tuzakları kuranlar, ağababalarından aldıkları paraları yiye yiye fil gibi kilo almaya devam ederken, yalanları da bir bir su yüzüne çıkıyor. (30 kişiye kumanya bile sağlamaktan aciz olanlar, lafa gelince çığ gibi gürlüyor. Başkalarının bayrağı altına girip, karınlarını doyuruyor. Kimseye bağlı kalmadan ayakta bile duramıyor.) Allah onları zelil etti, izzet mücahidlere kaldı, tarih bunu ispatlayacaktır.

Allah'a hamd olsun ki Türkistan'ın yiğit evlatlarının kendi yayınları onlar hakkında birinci elden bilgi edinmemize imkan veriyor ve bize sadece bunları dilimize nakletmek düşüyor.

Biz de Doğu Türkistan'daki İslami mücadeleyi ülkemiz insanına tanıtmak amacıyla Türkistan İslam Cemaati'nin Arapça yayınlanan yayın organı olan *Türkistân el-İslâmiyye* dergisinden Türkistan şehidlerinin hayat hikayelerini ve mücadelelerini Türkçe'ye tercüme ederek *Türkistan Şehidleri* serisinin birinci kitabını oluşturduk. Şehidlerin biyografilerinin büyük çoğunluğunu şu anda Türkistan İslam Cemaati'nin emiri olan Abdullah Mansur (Allah onu korusun) yazdığı için kitabın üzerine onun ismini koyduk. Emirnin yazdığının haricindeki biyografilerin yazarlarını dipnotlarda belirttik. İnşallah bu serimiz ve Türkistan hakkındaki diğer çalışmalarımız arda arda sizlere ulaşacak.

Kitaba Türkistan davasını anlamak açısından bizimle yapılan bir röportajı, Türkistan hakkındaki genel bilgileri ve mücadele

sürecini ele alan bir makaleyi ve şehid âlim Ebû Yahya el-Lîbî'nin Türkistanlı mücahidlere yönelik nasihatlarını ekledik. Bu şekilde eserden istifadeyi artırmak istedik.

Allah Subhânehû ve Teâlâ bu kitapla Türkistan davasını anlamayı ve gereği gibi amel edip kardeşlerimizi desteksiz bırakmama-yı bizlere ve sizlere nasip etsin.

Türkistan İslam Derneği Başkanı

Yılmaz ŞAHİN

20 Zilhicce 1434 / 25 Ekim 2013 / İstanbul

RÖPORTAJ¹

TÜRKİSTAN İSLAM DERNEĞİ BAŞKANI YILMAZ ŞAHİN:

“KOMÜNİST ÇİN ZULMÜNE KARŞI KIYAMA
KALKMIŞ “TÜRKİSTAN İSLAM CEMAATI” DOĞU
TÜRKİSTAN DAVASININ TEK TEMSİLCİSİDİR”

Türkistan İslam Kardeşleri Derneği’ni kurdunuz, Allah azze ve celle hayırlı mübarek eylesin. Bildiğimiz kadarıyla Türkiye’de Türkistan’la ilgili ona yakın dernek var. Sizce yeni bir derneğe ihtiyaç var mıydı? Derneğinizin niçin kurulduğundan ve hedeflerinden bahseder misiniz?

CEVAP (Yılmaz Şahin) : Teşekkür ederiz, Allah razı olsun. Evet, ona yakın dernek var. Hepsi de Türkistan’lı Uygurların kurmuş olduğu dernekler. Zulüm altındaki Uygurlar sıkıntılarını anlatabilmek için dernekler kurmuşlar. Toplantı yapıyorlar sadece, Türkiye’deki Uygurlar da toplantıya iştirak ediyor. Dışa açılmıyorlar, zulmü anlatanlar kendileri, dinleyenler de kendileri...

Yedi dernek bir araya gelip platform oluşturuyorlar, Urumçi olaylarının yıldönümünde Taksim’e dökülüyorlar. Sayıyorsunuz; 100 kişi ancak bir araya gelebilmiş. Yakından bakıyorsunuz; zaten o yüz kişinin 80’i dernek çalışanı, Uygurlar ve aileleri... 20 kişi araya karışmış Türkiye’lileri görüyorsunuz. Bizim ana hedefimiz ise Türkistan davasının bayraktarlığını sürdüren Türkistan İslam Partisi’ni kamuoyuna duyurmaktır. Parti derken, işgalci Çin parlamentosuna girmeye çalışan, demokrasi veya diğer beşeri ideolojileri benimsemiş anlamında değil, cemaat veya topluluk anlamında parti.

1 *İslam Dünyası*, Ocak-Şubat 2013, sy. 9, s. 26-29.

Ancak biz Türkiye'deki Türkistan derneklerinin hiçbirinden Türkistan İslam Partisi'nden bahsettiklerini duymuyoruz. Doğu Türkistan'ı kim temsil ediyor?

CEVAP: Bizim asıl anlatmaya çalıştığımız nokta da bu! Doğu Türkistan'ı Müslümanlar temsil eder. Komünist Çin zulmüne karşı kıyama kalkmış **“Türkistan İslam Cemaati”** Doğu Türkistan davasının tek temsilcisidir. Müslüman onurludur, ferasetlidir ve zalimden intikam alıcıdır. Allah'a hamd olsun bu kardeşlerimizde bu üç özellik vardır. Müslümanların intikamını kafirlerden alıyorlar. Çin rahat uyumuyor. Türkistan mücahidleri Çin'in adeta kabusu oldu. Her an ölüm endişesi taşıyor Çin'li kafirler. Türkistan İslam Cemaati'nin nefesi enselerinde. Rabbim bu kardeşlerimize yardım etsin. Ayaklarını İslam üzere sabit kılsın inşallah. Rabbim bu kardeşlerimize başarı ve zafer versin. Bu kardeşlerimiz Doğu Türkistan'a Allahın dini İslam'ı getirmek için canlarını ve mallarını veriyorlar.

Demokrasi çılgınları atıp Amerika'nın arkasına saklanmış, adeta Batı'nın maşası olmuş insanlar Doğu Türkistan'ı temsil edemezler. Onlar ancak arkalarında bulunan 20 Uygur'u temsil edebilirler ve zaten görevlerini de yapıyorlar.

Türkistan İslam Cemaati'nin mücadelede 30 yılı aşkın emeği var. Türkistan mücahidleri bu ümmetin çilekeş, fedakar savaşçısıdır. Onlara destek olmak zorundayız.

Ant-i demokrat tek Doğu Türkistan Derneği olduğunuzu söylüyorsunuz. Niçin ant-i demokratsınız?

CEVAP: Ant-i demokratız, çünkü müslümanız. Dinimiz olan İslam bir insanın hem demokrat hem de Müslüman olamayacağını söyler. “Bir insan hem laik hem Müslüman olamaz, ya laik olacaksın ya Müslüman.” Biz Allah'a hamd olsun Müslüman olmayı seçtik ve tağutu inkar ettik.

Rabbimiz bir ayetinde bununla ilgili şöyle der: “*Andolsun ki biz, Allah’a kulluk edin ve Tâğut’tan sakının*” diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. Yeryüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur!” (Nahl, 36)

Bugün bakın Doğu Türkistan derneklerine, internette sosyal faaliyetler bölümlerinde göreceksiniz ki yaptıkları faaliyetlerin Türkistan’ın kurtuluşu ile yahut Türkistanlı mücahidlerin sorunlarıyla hiçbir alakaları yok. İçlerinden bazıları İslam düşmanı çarşaf yırtan CHP’den medet umar hale gelmişler, bir de plaket veriyorlar. “Sosyalist Enternasyonal” toplantısından medet umup toplantıda Doğu Türkistan davasını gündeme getirmek istiyorlar. Ne kadar acı. Oysaki Türkistanlı mücahidlerin adlarını bile ağızlarına almıyorlar. Halkına yabancılaş adamlar mı desek, sömürgeyi içselleştirmiş ezikler mi desek, ne desek bilemiyorum.

Sizce Doğu Türkistan davasında eksik olan, anlatılmamış bir yan var mı? Varsa bu boşluğu doldurabileceğinize inanıyor musunuz?

CEVAP: Doğu Türkistan davasında anlatılmış bir yan var mı diye sorsanız daha doğru olacaktı. Doğu Türkistan davasında asıl anlatılması gereken Uygurlu Mücahidler var. Komünist Çin’in zulmüne karşı kıyama kalkmış bir ordu var. Adı “Türkistan İslam Cemaati.” Çin’de kıyama kalkmış, Afganistan’da uygun bir ortamı bulmuş ve Veziristan’a yerleşmiş bir ordu bu. Bu ordu beni çok duygulandırıyor. “Yetimler Ordusu...” Bir insan Müslüman olduğunu iddia edip, zulüm altında kalmış kendi milletinin, Uygurların kurmuş olduğu bir orduyu nasıl görmezden gelebilir? Neyi anlatmaya geldin, Türkiye’ye demokrasiyi mi? Zaten Türkiye demokratik bir ülke !!!

“Amerikancı Uygurlar” söyleminiz internette dolaşıp duruyor. Kimdir bunlar?

CEVAP: Çin zulmünden kaçıp Amerika'ya kucak açmış bu bahsettiğim kesim. Denize düşen yılana sarılır misali. Komünist zulmünden kaçmış ama müslümanların dünyada başına bela olmuş, Allah'ın dinine savaş açmış Amerika'dan medet umuyor bu “Amerikancı Uygurlar”.

Uygur Amerikan Derneği kurmuşlar birde, yüzleri kızarmadan. Amblemleri de elips bir dairenin bir yarısı Doğu Türkistan bayrağı diğer yarısı Amerikan Bayrağı. Web sitelerinde ışıklı yanıyor, adeta ilk dikkati oraya çekmek istiyorlar: “Demokratik Uygur”. Bir avuç insan bunu yapıyor, Amerika'yı arkana alınca para desteğinde oluyor medya desteğinde. Ülke ülke gezip toplantı yapıyorlar, dostlar alış-verişte görsün misali. “Kanada'da, Amerika'da, Almanya'da toplandık” naraları atıyorlar. Toplantıya dernek kurucusu 20 kişi katılıyor; havaalanında büyük bir coşkuyla karşılandık çığlıkları atıyorlar. Fotoğraflar yalan söylemez ya, sayıyorsunuz 20 kişi... Emin olunki o 20 kişinin 15'i toplantı için oraya gitmiş olanların ta kendileridir. Diğer beş kişi ise oradaki büro çalışanı, ailesi ve onun iki arkadaşı.

Allah azze ve celle bir ayetinde bizlere şöyle der: *“Allah, inananların dostudur, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlere gelince, onların dostları da tâğuttur, onları aydınlıktan alıp karanlığa götürür. İşte bunlar cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar.”* (Bakara, 257)

Türkiye'deki Doğu Türkistan'lı kardeşlerimize söylemek istediğiniz bir şey var mı?

CEVAP: Doğu Türkistan'lı kardeşlerimize tavsiyelerimiz var. İlk önce Tağut'u iyi bilmelerini ve inkar etmelerini, Allah azze ve celle'nin Tağut ayetlerini iyi okumalarını ve anlamalarını istiyorum. Kendi iyilikleri için bunu onlardan rica ediyorum.

'Birlikte rahmet, ayrılıkta azap vardır' hadis-i şerifine binaen ayrılmamalarını, birleşmelerini, sırtlarını Amerika'ya dayamış bir avuç insana uymamalarını tavsiye ediyorum. Güçlü olmalarını, güçlerini ve imkanlarını birleştirmelerini diliyorum. Müslüman Doğu Türkistan davasını Dünya'da temsil eden kardeşlerin, "Türkistan İslam Cemaati"nin "Allahu Ekber" nidalarını duymalarını istiyorum.

Ferasetli olmalarını, Müslümanların gücünü, imanın gücünü ve birleşince neler yapabileceklerini görmelerini istiyorum. Çin'li kafirlerin kalbine korku salan gücü görmelerini istiyorum. İşte doğru yolun kafirlerin kalbine salan o güç te olduğunu bilmelerini istiyorum.

"Türkistan İslam Cemaati"ne seslenmek istiyorum: Biz Türkiye'li müslümanlar sizleri Allah için çok seviyoruz. Bizleri habersiz bırakmayın. Sizlerin sesi, sizlerin çığı olmaya çalışacağız bu coğrafyada. Nice az toplulukları nice çok topluluklara galib kılmıştır Allah azze ve celle. Buna iman ettik. Zafer inananlarındır.

DOĞU'NUN SERHAT BÖLGESİ DOĞU TÜRKİSTAN

- Miraç Karaaslan -

Resulullah (sav)'in “*Müslümanların dertleriyle dertlenmeyen bizden değildir*” hadisindeki “bizden değildir” lafzıyla muhatap olmanın yolu, ümmetin derdini ve mücadelesini sahiplenmekten geçer. En büyük dertlerin nerede olduğunu soracak olursanız adına “Uzak Doğu” denen Asya'nın doğu kısmı cevabı ağır basacaktır. “Irak'tan, Kafkasya'dan, Filistin'den duyduklarımızdan daha büyük vahşet nerede olabilir?” diye bir düşünce gelebilir aklınıza. En büyük katliamlar zaten duyulmayan yerde olur. Dünyanın sessiz kalmasından cesaret alan firavunlar, kat kat artırır kronik vahşetini. Sessizliğin gölgesinde öyle bir zulüm yaşanır ki, “doğal” bir ölüm “anormal” bir vak'a olarak algılanır Doğu Türkistan'da.

Doğu Türkistan 25 milyonluk nüfusu, 1,82 milyon km2 (Türkiye'nin iki katından fazla) alanı olan kadim bir İslam yurdudur. İslami davet, bu coğrafyaya ilk defa Hz. Muhammed (sav)'in tebliğ amacıyla gönderdiği sahabeyle başlamıştır.² Bölgenin İslami renge bürünmesi ise üç asır sonrasında gerçekleşti. Karahanlılar Devletinin hakanı Satuk Buğra Han'ın 932 yılında İslam'ı kabul etmesi üzerine halk da topluca şirke sırtını dönüp İslam ile şerefledi ve bölge Daru'l İslam'ın doğudaki serhat bölgesi haline geldi. 18. Yüzyıla kadar devam eden bu huzur, 1760'larda başlayan Çin işgalıyla yerini kaosa bıraktı. Çin işgaline karşı çıkan İslami kıyamlar sonucunda, Yakup Bey'in liderliğinde zafer kazanıldı ve 1865 yı-

2 <http://www.ihsansureyyasirma.com/makaleler/gulistan/119-cinde-muslumanlik-tarihi.html>

İnnda İslami Kaşgar Hanlığı kuruldu. Osmanlı hilafetine bağılılığını bildiren bu devlet, ne yazık ki Çin saldırılarına 12 yıl dayanabildi ve yıkıldı. Ardından işgal ve katliam kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Kâfirin işgalinin olduğu yerde mü'mine direnmek düşer. Doğu Türkistan Müslümanları da her fırsatta bir ahtapot gibi dört yanı sarmış Çin'e başkaldırdılar ve 1933 yılında Şarki Türkistan İslam Cumhuriyeti adıyla yeniden özgürlüklerini kazandılar. Fakat Çin ile Türkistan'ı paylaşma planı yapan Rusların kuzeyden saldırmasıyla İslam devletimiz ve birliğimiz yeniden kırıldı, işgal dönemine gene dönüldü.

2. Dünya Savaşından dolayı Çin'in güçsüz durumundan faydalanan Müslümanlar 1944 yılında ayaklanıp Şarki Türkistan İslam Cumhuriyetini yeniden kursalar da 5 yıl sonra Kızıl Devrim yapıp komünist rejimi kuran Mao'nun orduları karşısında ne yazık ki direnemediler ve günümüze kadar devam eden son işgal başladı. Doğu Türkistan halkı da o zamandan beri Çin işgaline karşı direnmektedir. Dünya kamuoyu Doğu Türkistan Müslümanlarının bu başkaldırı hareketlerinden hep habersiz kalmış ve Kızıl Çin de istediği gibi katliamlarını gerçekleştirmiştir.

Son işgalin diğerlerinden farkı renginin "kızıl" olmasıydı. Komünizm Mao'nun liderliğinde "özgürlük, eşitlik, adalet" vadediyor, Çin'in geri kalmışlığın en büyük nedenini ahyon olarak nitelediği "din"de görüyordu. Komünizmin "eşitlik ve adalet" prensibini doya doya yaşayarak öğrendi Türkistanlı Müslümanlar! Hepsine "eşit" bir şekilde işkence yapıldı! Hepsine "adaletli" bir şekilde tecavüz edildi. Hepsi "özgür" bir iradeyle idam sehpasına yürüdü! Haksızlık yoktu yani. Biraz torpil vardı ama sadece âlimlere! Onlar zulmü kat ve kat fazlasıyla yaşadı, her biri darağaçlarında bayrak gibi dalgalandı.

Komünist Çin önce İslam dinini kökünden kazımaya çalışmakla işe başladı. İslami eğitim yasaklanıp tüm okullarda ateizm

üzerine kurulu zorunlu eğitime geçildi. Ateist konferansçılar köy köy dolaştırılarak dinsizlik propagandası yapıldı. Müslüman hocaları yakın takip ve sistematik baskı her geçen yıl dozajını artırdı. Çünkü Kızıl Çin çok iyi biliyor ki sultanının karşısındaki en büyük tehdit halkın İslami şuura göre yetişmesidir. Allah'tan başkasına kul olmayı reddetmek üzerine kurulan bir din, Çinli firavunlara kıyama elbette emredecektir.

Devreye sokulan bir diğer soykırım "dil"e yapılandı. Kültür emperyalizmi olarak adlandırılan bu asimilasyonda Müslümanların yüzyıllardır kullandıkları şehir ve belde isimleri Çince olarak değiştirildi. Bölgenin İslami kimliğini unutturmak amacıyla Doğu Türkistan'ın adı 'Xinjiang' -Sincan- (Çince "yeni kazanılmış topraklar") olarak değiştirildi (Bu cümleleri yazarken nedense Türkiye geldi aklıma!). Halkı dilinden ve kültüründen koparmak, onları Çinlileştirmenin en kısa yolu olarak görüldü.

Doğu Türkistan'da yapılan zulümleri tek tek yazmaya kalksak bırakın bir makaleyi, ciltlerce kitap çıkar. Ön plana çıkanlara ibretlik bir örnek olarak Doğu Türkistan'daki camilerin kapısına camiye girmesi yasak olanların listesinin asılmış olmasını söyleyebiliriz. Camilere girmesi yasaklananların listesi şöyle: "Devlet işçi ve memurları ve emeklileri ve izine ayrılmış olanlar, partiye üye olmaya namzet öğrenciler, kent yöneticileri ve memurları, 18 yaşına girmemiş olanlar ve kadınlar."³

2012 yılının Ramazan ayının girmesiyle birlikte Komünist Çin, Doğu Türkistanlı Müslümanlar üzerindeki baskıyı daha da arttırdı. Okul Müdürleri, öğretmen, memur ve aile reislerine "Ramazan'da İstikrarın Korunması ve Güvenlik Taahhütnamesi" adlı bir belge imzalatılarak yeni yasaklar konuldu. Buna göre devlet memurları, öğrenci ve gençlerin oruç tutmaları, dini etkinliklere katılmaları, camilere gitmeleri ve namaz kılmaları yasaklandı.⁴

3 <http://www.dunyabulteni.net/index.php?aType=haberArchive&ArticleID=82936>

4 <http://www.timeturk.com/tr/2012/08/02/zulmun-cografyasi-dogu-turkistan.html>

Çin'in zalimliği bunlarla da bitmiyor. Yeni Akit Gazetesi 2012 yılı temmuz ayında insanın kanını donduran, "bu kadar da olmaz artık" dedirten bir belge yayınladı. Müslüman vatandaşlarına mad-di yardımda bulunma karşılığında taahhütname imzalatan Çin hükümeti bu maddelere uyulmaması halinde yardım için verdiği parayı kesiyor. Skandal taahhütnamede şu maddeler bulunuyor:

“1. Çin Komünist Parti yönetimini kesinlikle himaye edeceğim, koruyacağım.

2. Ailemde illegal dinî etkinliğin gerçekleşmemesi ve illegal CD (dinî videolar) gibi eşyaların olmaması için söz veriyorum.

3. Aile fertlerim içinde peçeli bayanlar olmayacak ve peçeli bayanları evime almayacağım.

4. Ortalıkta illegal dinî etkinlik ve peçeli bayanları görürsem hemen yetkili memura ihbar edeceğim.

Yukarda kabul ettiğim 4 çeşit yasaya karşı çıkarsam ya da uymazsam yoksullara yardım adı altında verilmekte olan yardım paramın kesilmesini kabul ediyorum.”⁵

2001'de Çin'in bölgeye yönelik çıkarttığı ve "Sincan Sınıfı" adını verdiği özel bir programla ilkokula giden Müslüman çocukların, ailelerinin elinden zorla alınarak Çin'in iç bölgelerinde açılan yatılı okullara gönderilmesine başlandı.Bu sayede Müslüman Uygur çocukları asimile edilerek dinleri ve kültürleri ellerinden alınmış bir kuşağın yetişmesi amaçlanmakta. Bir başka barbarca uygulama da 2003 yılında Doğu Türkistan'daki bütün resmî okullarda Uygurca'nın yasaklanmasıyla başladı. Dahası o tarihe kadar eğitimi ni Uygurca olarak tamamlamış olan herkesin diplomaları elinden alınarak mühendisinden doktoruna, profesöründen öğretmenine bütün akademik insanlar bir gün içinde vasıfsız işçi konumuna dü-

5 <http://www.timeturk.com/tr/2012/07/30/namaz-oruc-basortululerin-alisverisi-yasak.html>

şürüldü.

1 Haziran 2006'dan itibaren yeni bir politika uygulamaya daha koyuldu: **“Evlenmemiş 16 – 25 yaş arası Uygur kızlarını Doğu Türkistan'dan alıp Çin'in iç taraflarına götürme”** kararı! Bu kararın alındığı ilk yıl 240 bin, 2007 yılında ise 1 milyon Uygur kızı ailesinin elinden zorla alınarak memleketinden binlerce kilometre uzakta oyuncak fabrikalarında ve tarlalarda işçi olarak çalıştırılmaya başlandı.⁶ Ümmetin bu mazlum genç kızları bir yandan asimile olurken diğer taraftan taciz ve şiddetin sistematik ve planlı yapıldığı bir projenin altında kalakaldı. Dahası Müslüman kızlar putperest Çinli erkek işçilerle aynı yurtlarda kalmak zorundalar! Bu kadar zalimce uygulamaları ne nemrut düşünebilmişti, ne de firavun. Şeytandan ilham alan Komünist Çin yönetimi bütün bunları 21. yüzyılın başında hem de 10 yıl içinde gerçekleştirdi. Bugün “Çin malı” eşyalarının ucuzluğu, halkını ucuz işçi/köle yapan Çin'in zalimliğinde yatmaktadır.

25 milyonluk Doğu Türkistan'a yapılan bir başka Çin oyunu da bölgeye yoğunca Çinliler yerleştirerek Müslüman nüfusu kendi öz vatanında azınlığa düşürmeye çalışmak oldu. Daha sonra gittikçe kalabalıklaşan bu “sivil” işgalciler, Çin polis teşkilatının bilerek göz yummasıyla bölgede Müslümanlar üzerine terör estirmeye başladı. Bu Çinli it sürüsünün yaptığı hırsızlık, gasp ve cinayetler yetmezmiş gibi, Müslüman genç kızların iffetine de musallat olmaya başladılar. 26 Haziranda Guangdong eyaletinin Shaoguan şehrinde bir oyuncak fabrikasında mecburi işçi olarak çalıştırılan Türk kızlara Çinlilerin sarkıntılık etmesi üzerine Han Çinlileri ile Doğu Türkistanlılar arasında çatışma çıktı. Bunun üzerine oyuncak fabrikasını basan binlerce Çinli, Doğu Türkistanlılara saldırarak on iki Uygur Müslümanı bıçaklayarak öldürdü.⁷ Gelişen bu olaylar üzerine Müslüman halk kitlesel gösteriler yaparak sesini dünyaya duyurmaya çalıştı. 2009 yılının temmuz ayına damgasını vuran bu

6 <http://www.haksozhaber.net/adim-adim-uygur-katliami-ve-ummetin-kayip-kizlari-15371h.htm>

7 http://www.sutunhaber.com/103911_haber.html

olaylarda bütün dünyanın gözlerinin önünde yüzlerce Müslüman gösterici Çin polisinin açtığı ateşle katledildi. Milliyetçi Çinliler de Çin polisinin göz yumması üzerine Müslümanları sokak ortasında sopa ve bıçaklarla katledip Müslümanların işyerlerini yağmaladı. Olayların durulmasından sonra Çin hükümeti faturayı yine Müslüman halka çıkardı. Sonuç; 5 bine yakın Doğu Türkistanlı tutuklandı, bunların birçoğu da idam edildi...

İnsanlığın zulüm tarihine yüksek bir derece ile geçecek Çin'in bir diğer barbarlığı, nükleer silah denemelerini Doğu Türkistan'ın Lop Nor bölgesinde yapması. 1961'den bu yana bu denemeler Müslüman halkın kansere yakalanıp ölmesine, sakat doğumların oranında büyük bir artış yaşanmasına, bölgenin doğasının tamamen tahrip olmasına ve zehirli atıkların sulara karışmasına neden oldu. Doğu Türkistan'da nükleer deneme kurbanı olanların sayısı resmi olarak belirlenememekle birlikte, yaklaşık 200 bin kişinin radyoaktif atık nedeniyle hayatını kaybettiği tahmin edilmektedir.

Tüm dünyanın sırtını döndüğü kadim Türkistan topraklarında Çin'in hiçbir bölgesinde yaşanmayan boyutlarda şiddet ve baskı uygulanıyor. İşkence, idam, çalışma kampları, dini baskı Doğu Türkistan'da uzun yıllardır günlük hayatın bir parçası olmuş gibi gözükmekte. Ama tüm bu karanlığı yırtan bir kıvılcım, geleceğe umudun rüzgârını götüren bir harekette yeşermekte Türkistan topraklarında: Doğu Türkistan İslami Hareketi. Yok edilmek üzere olan bir halkın tağutları köle olmayı reddeden gençlerinin kurduğu bu cihadi hareket Küresel Cihad Hareketi'nin bir parçası aynı zamanda. Bu duruş, Haçlı savaşı başlatan Amerika'yı da fazlasıyla korkutuyor. Bu nedenle olacak kiPakistan'ın Kuzey Veziristan bölgesinde diasporada yaşayan Doğu Türkistan İslami Hareket lideri Abdulhak Türkistani 2010 yılında ABD'nin insansız uçakla düzenlediği saldırıda şehit edildi.⁸

Bugün İslam tarihinin en hazin hikâyelerinden biri yaşanıyor Doğu Türkistan topraklarında. Bu zulüm, işkence ve katliamın bit-

8 <http://www.dunyabulteni.net/index.php?aType=haberArchive&ArticleID=106806>

mesi için bu topraklarda Kur'an'ın hâkim olduğu Şarki Türkistan İslam Devletini yeniden kurmak gerekiyor. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu da öncekilerin yolu olan cihad ve kıyamdan geçmekte. Doğu Türkistan yeniden Daru'l İslam haline gelmemiş olduğu sürece, yerin altı yerin üstünden daha hayırlı olacaktır. Bugün Kızıl Çin'e karşı yaptığı cihadla küçük bir kıvılcım gibi gözüken Doğu Türkistan İslami Hareketi, Allah'ın izniyle yarın bütün Çin'i yakan bir cehennem ateşine dönüşecektir. O gün geldiği zaman Türkistan'ın mücahid evlatları, tevhid güneşinin doğudan yeniden doğuşunu bütün dünyaya izlettirecektir inşallah...

TÜRKİSTAN MÜCAHİDLERİNE NASİHATLER⁹

- Ebû Yahya el-Lîbî¹⁰ -

- 9 Ebû Yahya el-Lîbî, "Nasihatü'ş-Şeyh Ebî Yahyâ el-Lîbî li-Mücahidi Türkistân", Türkistan el-İslâmiyye, Şaban 1433, sy. 11, s. 48-54.
- 10 Küresel Cihad lideri Dr. Eymen El Zevahiri, Şeyh Ebû Yahya el-Lîbî'nin Amerikan insansız uçaklarının geçtiğimiz (2012 yılı) Haziran ayının başlarında Afganistan sınırı yakınlarındaki aşiretler bölgesinde düzenlediği hava saldırısında şehid olduğunu doğruladı. Gerçek adı Hasan Muhammed Kâid olan Şeyh Ebû Yahya el-Lîbî, Küresel Cihad'ın -Eymen El Zevahiri'den sonraki- ikinci adamıydı. Mücahid âlim, asil bir şair ve ciddi bir stratejistti.

Şeyh Ebû Yahya el-Lîbî (49), 1963 yılında Libya'da doğdu. Yüksek şer'i eğitimini Moritanya'daki büyük din âlimlerinin gözetiminde aldı. Üyeleri, Sovyetler Birliği güçlerine karşı cihad için Afganistan'a giden Libya İslami Mücadele Grubu'nun bir üyesiydi. Ve Arap dilinde (Arapça'da) bir bilgindi. Şiirlerini, genç mücahidlerin göğüslerinde cihad tutkusunu alevlendirerek onları cihada teşvik etmek ve mücahidlerin kahramanlıklarını hatırlatmak için kullandı. İnternette yayınlanmış çok sayıda şiiri bulunmaktadır.

Amerika'nın Afganistan'ı işgalinden sonra, 2002'de Pakistanlı güvenlik birimleri tarafından tutuklandı ve Bagram hava üssünde konuşlanmış işgalci Amerikan güçlerine teslim edildi. Ki Amerika, bu üstte bulunan gizli cezaevindeki hücrelerde Afganistan ve Pakistan'dan en önemli tutukluları tutmaktaydı. El Lîbî, ulaşılması mümkün olmayan hapishanenin içinden 'büyük kaçış' operasyonunu yönetmiş ve 2005'te olağanüstü bir yetenek sergileyerek beraberindeki diğer üç mücahid ile birlikte çok sıkı korunan bu cezaevinden kaçmayı başarmıştır.

Bagram üssündeki hapishaneden kaçtıktan sonra mücahidlere katıldı, sahada faaliyetlerde bulundu; Taliban hareketi ile birlikte Afganistan'da ve Pakistan'ın aşiretler bölgesinde çatıştı.

Amerikan güçlerine karşı meydanlarda verdiği savaşın yanı sıra, Küresel Cihad'ın en önemli basın sözcüsü oldu. Mücahidlerin operasyonları, operasyonların nedenleri ve etkenlerine ilişkin şer'i dayanaklar getirip, güçlü kanıtlar ve argümanlar sunmada önemli bir rol oynadı.

Amerika, Şeyh Ebû Yahya el-Lîbî hakkında bilgi veren kişiye 5 milyon dolar ödül vereceğini açıklamıştı. Zira el-Lîbî, küresel cihadı teşvikte önemli bir rol oynuyor ve etkili mesajı, Amerika'nın dünya üzerindeki çıkarları için doğrudan bir tehdit oluşturuyordu.

Şeyh Ebû Yahya'nın kaleme aldığı, şer'i ilimler alanında zengin bir bilgi kaynağı sayılan ve internette de yayınlanan kitaplarından bazıları şöyle:

1) El-Cihâd ve Ma'reketü'ş-Şübêhât

Bilgisayar sayfasıyla 43 sayfa olan eser, maddeler halinde cihad hakkındaki şüpheleri saymakta ve çürütmektedir. Kitap, günümüzde cihad hakkında ortaya atılan şüphe tohumlarını büyük bir dirayetle ve son derece yalın bir ifadeyle ele almaktadır. 1431 hicri senesinde yayınlanan kitabı el-Fecr Basın Merkezi neşretmiştir.

Hamd, ‘*Hep birlikte Allah’ın ipine sarılın ve ayrılığa düşmeyin. Allah’ın size olan nimetini anın. Hani siz birbirinize düşmandınız Allah gönüllerinizi birbirine yaklaştırdı da O’nun nimetiyle kardeşler oldunuz. Bir ateş çukurunun kenarında idiniz Allah sizi oradan kurtardı. Doğru yola erişmeniz için Allah size ayetlerini böyle açıklıyor.*’ (Al-i İmran Suresi, 103) ve ‘Kendilerine açık belgeler geldikten sonra dağılan ve ayrılığa düşenler gibi olmayın. Onlar için büyük bir azap vardır.’ (Al-i İmran, 105) buyuran Allah’a, salat ve selam Allah’ın kendisi aracılığı ile bizleri dalaletten kurtardığı, cahillikten çıkardığı, günah yollarından uzaklaştırdığı, bizi dağılma ve ihtilafa düşme konularında uyarın, toplanıp birlik olmayı emreden, çekişme sebeplerini ortadan kaldırmaya çağıran ve çekişme sonucu olacaklar

2) Nesrû’l Cevâhir fî Münâkaşatü’l-Mu’teriz alâ Tefcîrâtü’l Cezâir

17 sayfalık bir risale olan bu küçük eser, Suudi alim Nasır el-Umer’in Cezayir’deki patlamalar hakkında yazdığı bir makaleye reddiyedir. 1428 hicri tarihinde yayımlanan risale, el-Fecr Basın Merkezi tarafından neşredilmiştir.

3) Nazarât fi’l İcmâi’l Kat’i

86 sayfalık bir risale olan bu eserinde Şeyh Ebû Yahya, Abdulkadir bin Abdulaziz’in el-Câmi isimli kitabında tağutların yardımcılarının kafir olduğu hususunda icmâ olduğu ve bu icmâyı da kabul etmeyenin kafir olduğu iddiasını ilmi ölçüler içerisinde ele almaktadır. Eserin okunmasını Dr. Eymen ez-Zevâhiri sık sık tavsiye etmiştir.

4) Er-Ribbiyyûn ve Mesîretü’n Nasr

Zaferin nasıl kazanılacağı ve Cennetin nasıl elde edileceğini ele alan eser, 33 sayfa olup, el-Fecr Basın Merkezi tarafından hicri 1432 yılında yayımlanmıştır.

5) Et-Tebdid li Ebâtîli Vesîkati’t-Terşîd

90 sayfa olan eserin birinci kısmı es-Sehab Medya tarafından yayımlanmış olup, Abdulkadir bin Abdulaziz’in Vesîkatu’t Terşîd isimli kitabındaki mücahidlere yönelik saldırılarını cevaplamaktadır.

6) Et-Teterrüs fi’l Cihâdi’l Muâsir

38 sayfa olan risalede kâfirlerin Müslümanları kendilerine kalkan yapmaları durumunda onlara yapılacak olan saldırıların hükmünü ele almaktadır. Çok önemli bir konuyu ele alan eser, savaş hukukuyla ilgili geniş bilgileri ihtiva etmektedir.

7) El-Erbaûn fî Fadli’s-Şehâde ve Talebi’l Hüsnâ ve Ziyâde

61 sayfa olan eserin takdimini Şeyh Atıyyetullah yazmış olup, eserde şehadetle ilgili 40 hadis şerhdilmektedir.

8) El-Mu’lim fi Hukmi’l Casûsi’l Müslim

Müslüman casusun hükmünü anlatan eser 146 sayfa olup, takdimini Dr. Eymen ez-Zevahiri yazmıştır.

Bu güzide âlimin eserlerini Türkçe’ye çevirmek için gayret etmeli, bıraktığı mirası ümmete sunma konusunda acele etmeliyiz. Onlar canlarını bu yolda verirken, biz bari kalekimizi ve imkânlarımızı sarfedelim. (Osman Akyıldız, “Ebû Yahya el-Lîbî ve Eserleri”, Milat Gazetesi, 8 Kasım 2012)

konusunda bizi uyaran yüce peygamberine olsun. Zira cemaatte rahmet, ayrılıkta azap vardır.

Değerli, faziletli Doğu Türkistanlı mücahid kardeşlerime! (Allah onları korusun, sebat versin, düşmanlarına karşı yardım etsin, kendilerine hayır ve itaat yollarını kolaylaştırsın)

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Yüce Mevla'dan sizlere ulaşmasını dileyerek bu kelimeleri yazıyorum. Sizler hayırdan hayra koşarak Rabbinizi razı ediyor, şeytanlardan, insanlardan ve cinlerden düşmanlarınızı öfkeliendiriyorsunuz.

Bilin ki -Allah beni de sizleri de tüm hayırlarda başarılı kılsın- Allah Azze ve Celle sizlere sayılamayacak ikramlarda bulunmuş, üzerinize insanın şükürünü yerine getirebilmesi bir yana sayamayacağı ihsanlar yağdırmıştır. *'Allah'ın nimetini saymaya kalksanız sayamazsınız. Şüphesiz Allah bağışlayıcı, rahmet edicidir.'* (Nahl Suresi, 18)

Bu nimetlerin en büyüğü ise hiçbir nimetin kendisine denk gelemeyeceği İslam nimetidir. Sonra ardından size fitnelerin arttığı ve hakkın batılla karıştığı, insanların heveslerinin kendileriyle çekiştiği, şehvetlerinin kendilerini dağıttığı, her birinin farklı farklı yollar tuttuğu, gruplara, hiziplere ayrıldığı -bir zaman ki her grup kendi elindekiyle övünüp sevinç duymaktadır- hakkı bilmede başarılı kılması gelir. Üstüne üslük sizler zorlu, Allah'a, Resülü'ne (s.a.s.) ve dostlarına karşı savaşını açıkça sürdüren, din ve dünyada bozgunculuk çıkaran, ekinleri tahrip edip nesilleri bozan, insanlara kalemin tarif etmekte aciz kalacağı düzeyde işkenceler tattıran, onları her şekilde bastıran, boğan, sıkı ve çileler çektiren, kendilerini her türlü araç ve hileye başvurarak; rağbet ettirip korkutarak hidayetden alıkoyan düşmanın (işgali, eli) altındasınız. O düşman ki Müslüman nesilleri küfür, dinsizlik, fesat üzere yetiştirebilmek için çaba harcadı. Dıştan ve içten kendilerini bu doğrultuda değiştirdi. Bu, uzun yıllarca sürdüğü gibi sürmeye de devam etmektedir.

Neredeyse bir an bile olsa bunu yapmayı bırakmıyor. Ne zaman bir aşama durursa şeytanları ona devam etmesini ve artırmasını ilham etti ve kendisini daha da inkar ve inada itti. Sizden her birinizin önünde, Allahu Subhanehu ve Teala'nın kendileri hakkında buyurduğu gibi; küfür ehlinin önceden peygamberlerine söylediklerinin bir örneği görüldü : *'İnkâr edenler peygamberlerine: 'Kesinlikle ya sizi toprağımızdan çıkaracağız ya da bizim dinimize döneceksiniz' dediler. Bunun üzerine Rableri onlara şöyle vahyetti: 'Zalimleri mutlaka helak edeceğiz.'* (İbrahim Suresi, 13) Ve Şuayb Kavminin kendisine ve müminlerden takipçilerine dediği gibi: *'Kavminin büyüklük taslayan ileri gelenleri dediler ki: 'Ey Şu'ayb! Ya seni ve seninle birlikte iman edenleri kasabamızdan çıkaracağız, ya da dinimize döneceksiniz.' O da şöyle dedi: 'İstememek de mi?'* (Araf Suresi, 88)

Bu ateistler onlardan da ileri giderek sizin Allah için yola çıkıp hicret edip ibadet ederek istediğiniz yere gitmenizi bile kabul etmedi. Önünüze engeller diktiler, yolları kestiler. Kulları dinlerinden döndürmek, akidelerinden uzaklaştırmak için ve kendileriyle beraber iğrenç, acı inkar denizinde batsınlar diye her türlü işkenceyi yaptılar. Bu kötü maksada ulaşabilmek için tuttukları yollarda farklı farklı yöntemlere başvurduktan sonra insanların ancak milletlerine dönmelerini (ateist olmalarını) kabul ettiler. O kadar ki erken dönemde İslam nurunun kapladığı ve uzun süre kaldığı bu ülkede 'din' tuhaf bir şey haline geldi. Onun (İslam'ın) hakikatlerinden bir şeye bağlı kalan da korku içinde, tetikte ve kaçak halde yaşıyor. O kadar ki neredeyse nefeslerini bile tutuyor. Ya Allahu Teala'dan gelip düşmanı tarafından helak olmasını sağlayacak bir fetih ya da Allah'ın geniş arzında hicret yolunun kolaylaşması aracılığıyla bu felaketlerden, zulmün karanlıklarından kurtulabileceği bir çıkış yolu bekleyip gözetliyor. Bu bekleyişini de Allahu Teala'nın şu vadine güvenerek sürdürüyor: *'Ey iman eden kullarım! Şüphesiz benim arzım geniştir. Artık yalnız bana kulluk edin.'* (Ankebut Suresi, 56) Sizden her birinizin hali, hicret etmekten çok umutlu olduğu ve düşünceleri dünyanın dört bir yanında, üzüntülerin selinde dolaştığı o anlarda neredeyse Allahu Teala'nın kendileri ve halleri hakkında şöyle buyurduğu kimselerle uyuşmaktadır: *'De ki: "Eğer bizi*

şu durumdan kurtarırsa mutlaka şükredenlerden olacağız' diyerek kendisine açıktan ve gizlice yakarıştta bulunduğunuz Allah'tan başka sizi karanın ve denizin karanlıklarından kim kurtarır?' (En'am Suresi, 63)

İşte bu halde iken sizden hiçbiriniz Allah'ın cihad sahalarında kolaylaştırdığı; Rabbine ibadette tam özgürlük, kalbinde imanın lezzetini ve tadını hissedebilme, sürekli olarak dine hizmet, insanın kaybettiği en değerli şey olan samimiyet, muhabbet, sevgi ve kardeşlik, insanın kardeşleriyle sürekli görüşebilmesi, gizli olmadan açıkça, korkmadan güven içinde toplanabilmesi, kendisinden uzak kalan birçok hayır yolu ve hakka götüren ve anlamasını sağlayan ufuk gibi nimetleri bulabilmeyi aklından geçirmiyordu. Sonra Allah size daha fazlasını verdi ve çoğunuz üzerinize musallat olan şerden canını kurtarmaktan başka bir şey istemezken o ülkede cihada hazırlık sebeplerini hazırladı. Aynen Allahu Teala'nın şu ayeti kerimesinde buyurduğu gibi: 'İstediğiniz her şeyden size verdi. Allah'ın nimetini saymaya kalksanız sayamazsınız. Doğrusu insan çok zalim, çok nankördür.' (İbrahim Suresi, 34) Şu noktada hepinizin nefsi ve rabbine karşı dürüstçe durup bakması gerekir: Nasıldı ve şu an nerede?! Sıkıntı, korku, şiddet, eziyet, şaşkınlık, tasa, huzursuzluk içindeyken şimdi genişlik, güvenlik, kolaylık, afiyet, feraset, huzur ve istikrar üzere. Nimetin kıymeti, zıddının hatırlanması ile bilinir. Aynı şekilde Allahu Teala'nın, Bedir günü zafer kazanıp da ganimetler hususunda ihtilafa düşmelerinden sonra Sahabeye (r.anhum) ne belalar içinde iken nimetler ve neşeye boğulduklarını hatırlattığı gibi nimete çok alışmak da insana nimetin kıymetini, değerini unutturur. Zira Allahu Teala bu konuda şöyle buyurmaktadır: 'Hatırlayın; hani sizler sayıca azdınız ve yeryüzünde zayıf bırakılmıştınız, insanların sizi kapıp yakalamasından korkuyordunuz. İşte O, sizi (yerleşik kılıp) barındırdı, sizi yardımıyla destekledi ve size temiz şeylerden rızıklar verdi. Ki şükredesiniz.' (Enfal Suresi, 26)

Peygamberine nimetlerini ve eskiden ne durumda olduğunu hatırlattığı gibi: 'O seni bir yetim olarak bulup da barındırmadı mı? Seni hidayetden habersiz bir halde bulup da hidayete iletmedi mi? Ve seni yoksul bulup da zengin etmedi mi?' (Duha Suresi, 6-8)

Şüphesiz ki her kim Türkistan'da çektiği ızdırapları ve sıkıntılarını, alçak, dinsiz Çinlileri ülkenin dört bir yanında kibirli bir şekilde ve küstahça övünüp gururlandıklarını, insanlara zulmedip saldıarak baskı yaptıklarını, baskıya maruz kalan kişininse buna karşılık olarak kendilerini engelleyemediğini ya da üzerinden defedemediğini, hatta belki de kendilerine gözünü kaldırıp bakmadığını ya da kendilerinden bıkip sıkıldığını gözünün önüne getirir de sonra şu anda içinde bulunduğu bol nimetlere, büyük onura bakarsa işte o vakit Allah'ın, kendisi üzerindeki nimetinin çok büyük olduğunu anlar. Bu, Allah'a boyun eğip emirlerini yerine getirmenin, O'na ibadet etmede, Allah'a şükretmek ve işlediğimiz günahlardan ötürü nimetlerini elimizden almaması için çalışıp gayretli olmanın, rızasını kazanmak için uğraşmanın en büyük sebeplerindedir. Allahu Teala'nın şu ayeti kerimesinde buyurduğu gibi: *'Başınıza gelen herhangi bir musibet, sizin ellerinizin kazandıklarından dolayıdır. Çoğunu da affeder.'* (Şura Suresi, 30)

Allahu Teala'dan bizlere de sizlere de selamet ve afiyet vermesini diliyoruz.

Öyleyse maksat –değerli kardeşlerim- sizin ne halde, ne koşul altında olursanız olun işgal altındaki, mazlum, yaralı, mahrum ülkenizde ne durumda olduğunuzu, her birinizin orada çektiği çeşit çeşit baskıları, aşağılanmaları, zulmü, hasreti ve üzerinizden defedecek kimseyi bulamadığınız sindirme politikasını –ki aileleriniz ve kardeşleriniz o acıları orada hala çekmektedir- asla unutmamanızdır. Bu da her taraftan kuşatan 'tam aciziyet' nedeniyledir. Öyle ki acımasız zalim düşman, ülkenin her tarafını sarmış, ne bir ahit ne bir anlaşma gözetmektedir. İnsanların çoğu ölümü tercih ediyor ve her birinizin acısını, ızdırabını tattığı, elemelerini kendinde, ailesinde, akrabalarında, komşularında ve dahası tüm halkında yaşadığı bu sefillik karşısında ölümü daha basit, kolay görüyor. Bu zulüm çeşitlerinden ve türlerinden ne bir yol ne bir çarşı ne bir okul ne bir ev ne de bir cami muaf tutulmuştur. O kadar ki insanın en özel şeylerine kadar karışılmış ve doğumda kendilerine belli bir sınır dayatılmıştır.

Ben, sizlerin hepinizin bu gerçekleri ve daha da fazlasını bildiğini biliyorum. Ne kadar betimlemeye çalışsam da sizin yaşadıklarınızı ve gördüklerinizi ifade edemem. Zira bir şeyin haberini duymak, görmek gibi değildir. Ancak ben sizlere üzerinden çok zaman geçmesi nedeniyle zihinlerinizden gitmemesi için hatırlatıyorum. O acıları anıp hatırlatmam, içlerinizdeki acıları körüklemek ya da neredeyse kapanmak üzere olan yaraları deşmek değil aksine o hali hatırlayıp göz önüne getirmeniz ve Allah'ın sizlere nimetleriyle kıyaslamamız, genişlik, güven zamanının uzunluğu ve Allah Teala'nın bizlere ve sizlere nimetlerinin birbirini izlemesiyle unutmamamız içindir. Zira uzun süre nimet içinde olup da o nimete alışmak sahibine -Allah korusun- o nimetin kıymetini unutturabilir. O kişi nimeti inkar eder de sonra kendisi de reddedilenlerden olur ve en çok ihtiyacı olduğu bir vakitte o nimet -bu nimet ister dini ister dünyevi olsun- elinden alınır. *'Bu şundan dolayıdır ki, bir topluluk kendi (iyi) durumunu değiştirmedikçe Allah onlara verdiği nimetini değiştirmez ve Allah işitendir, bilendir.'* (Enfal Suresi, 53)

Allahu Teala ayrıca şöyle buyuruyor: *'Bir topluluk kendi durumunu değiştirmedikçe Allah onların durumunu değiştirmez. Allah bir topluluğa kötülük (azap) dileyince de artık onu geri çevirmeye yol yoktur. Onların O'ndan başka velileri da yoktur.'* (Ra'd Suresi, 11)

Değerli kardeşlerim, sizlerden her biriniz evinden çıktı, ailesini ve vatanını terk etti. Belki o vakit bazılarınız kendini zulümden koruyup kurtarmak ve baskının yükünden kurtulmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Allah yolunda hicret edince hiç beklemediği bir genişlik buldu. Karşısında Allahu Teala'nın şu ayeti kerimeleri canlandı: *'Kim Allah yolunda hicret ederse yeryüzünde barınacak çok yer ve genişlik bulur. Kim Allah'a ve Peygamberi'ne hicret etmek üzere evinde çıkar da yolda kendisine ölüm ulaşırsa Allah'ın ona ecir vermesi hak olmuştur. Allah bağışlayıcı, merhamet edicidir.'* (Nisa Suresi, 100) *'Ey iman eden kullarım! Şüphesiz benim arzım geniştir. Artık yalnız bana kulluk edin.'* (Ankebut Suresi, 56)

Gerçekten de hicret ettiği yerde kendine, her kim yurdunda iken kendisine eziyet ediyor idiyse ona boyun eğdireceği bir mekan buldu. Rızkında ve tüm işlerinde genişlik buldu. Önünde bulunduğu şeyler arasında bir de, dürüstlük ve iman ehlinin –öyle olduklarına inanıyoruz- büyük gayretle kurduğu, meydana getirmek, oluşturmak, binasını inşa etmek, gençlerini toplamak, o ülkeyi bozgunculardan ve dinsizlerden kurtarmaya ve savaşılabilmeye vesile olsun diye kurulup güçlendirilmesini sağlayabilmek için uğrunda yorulup sabahladığı bu mübarek cemaati buldu. ‘Size ne oluyor da, Allah yolunda ve ‘Ey Rabb’imiz! Halkı zalim olan şu kasa-badan bizi çıkar; bize kendi katından bir veli (koruyucu, sahip) gönder, bize kendi katından bir yardımcı gönder’ diyen zayıf düşürülmüş erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşıyorsunuz?’
(*Nisa Suresi, 75*)

Sizden her biriniz programlar yapılmış, dayanışmalı olarak çabalar harcanmış şekilde; her şeyi önünde hazır buldu. Buna aşırı derecede sevindi ve çok memnun oldu. Bulup gördüklerini hayra yordu. Ümmeti ve halkı zulüm görenlerin kalplerinin ferahlayacağına dair büyük ümit hissetti. Allahu Teala’nın şu kavlinin bir kısmın gerçekleştiği o günü bekleyerek azmi ve maneviyatıyla hazırlığını yaparak harekete geçti: ‘Onlarla savaşın ki, Allah sizin ellerinizle onlara azap etsin, onları rezil etsin, onlara karşı size zafer versin ve mü’minler topluluğunun gönüllerini ferahlandırsın. Ve kalplerindeki öfkeyi gidersin. Allah dilediğinin tevbesini kabul eder. Allah alimdir, hakimdir.’ (*Tevbe Suresi, 14-15*)

Bununla beraber Allah kendisine, Allahu Teala’nın çeşitli; başka düşmanlarına karşı da cihad edebilme yolunu kolaylaştırmıştır. O, düşmanlarına karşı mücahiddir. Aynı zamanda kendi nefsinin de düşmanıdır. İslam’ın cephelerinden bir cephede ribattadır. Muhacir ve kardeşlerinin destekçisidir ki bu, türlü türlü nimet, artan bir lütuftur. Bu nedenle bu cemaatin yanında yer almak ve bu cemaati korumak için tam bir dayanışma ve yardımlaşma içinde olmak, dayanımla takviye edilmesi ve sayıca artırılması için çaba harcamak, gidişatını doğru yönde kılmak için birbirinize nasihatte bulunma-

nız; tüm bunlar sizin yaptığınız en iyi işlerden sayılmaktadır. Ayrıca şüphesiz ki bu, kafirleri en çok öfkeliendiren hallerden biridir. Şu da bilinmelidir ki en zarar verici ve en öldürücü silah mücahidlerin safları arasında ayrılık, ihtilaf ve çekişme olmasıdır. Çünkü bir kere kendi içinde ihtilafa düşen bir ordu, düşmanına karşı zafer kazanamaz. Kazansa da bu zaferi koruyup gözetemez. Aynen Allahu Teala'nın bizlere yüce kitabında bildirdiği, tarihin tanıklık ettiği ve gerçeklikte gördüğümüz gibi! Bu noktadan yola çıkarak nasihat, hatırlatma ve Allah Resulü'nün (s.a.s.), sizlerin de bildiği şu yüce hadisindeki kavline isticaben size bu kelimeleri yazıyorum: Temim Ed Dari (r.a.) şöyle rivayet eder: Allah Resulü (s.a.s.) "*Din nasihattir*" buyurdu. Biz kendisine: "*Kimin için nasihattir?*" dedik. Peygamber Efendimiz: "*Allah, Kitabı, Resulü, mü'minlerin yöneticileri ve tüm müslümanlar için nasihattir*" buyurdu." (Müttefekun aleyh)

Cerir'den (r.a.) şöyle rivayet edilmektedir: '*Resûlullah (s.a.s.)'e namaz kılmak, zekat vermek, her Müslüman'a öğüt vermek üzere biat etmiştim.*' (Müttefekun aleyh)

Bu nedenle burada bazı noktaları hatırlatacağım:

İlk nokta: Bilin ki –Allah beni de sizleri de her türlü hayra muvaffak eylesin- bir Müslüman'a isabet eden en kötü hastalık, hevasına uyması bu sırada da diğer insanların kendisini hak ve basiret ehli zannetmesidir. Bu hastalık gizli, kalbin derinliklerinde gömülü olabilir. Bazen ortaya çıkıp bazen de gözden kaybolabilir. Hevaya tabi olmak, kişinin içinde bir şeyi nüfuz sahibi kılmasıdır ya da kalbinin bir şeyin sevgisiyle dolması ya da bir fikrin kendisinde yerleşmesi de demektir. Bu (fikir, sevgi), onun içinde büyüyüp serpilir, kalbin derinliklerine köklerini salar. Öyle ki sonunda sevdiği ve arzuladığı şeye muvafakiyet gösterir. Ona karşı tarafsız kalmayı ya da ondan vazgeçmeyi düşünemez. Daha sonra bu (içinde yerleşen), daha tehlikeli bir hal alır ve 'doğru' ile 'yanlış', 'hak'la 'batıl'ı kıyasladığı terazi haline gelir. Nefsinin benimseyip kalbinin (yani hevasının) kendisinde karar bulduğu şeyi kabul eder, ona yönelir, ondan memnun olur, onu savunur, onun hakkında hiçbir itirazı

kabul etmez, ondan bahseden herkesi över, kim de ona muhalefet ederse ondan nefret edip kaçır, ona itiraz eder, kendisine her türlü vesile ve hile ile karşı koyar. Bu hastalık insanlarda farklı farklı düzeydedir. Ancak ondan güvende olanların sayısı çok azdır. Bazısı çok hastadır bazısı ise az. Bu nedenle Allahu Teala'nın kitabında geçtiği her ayette, mevzuda heva kötülenmiştir. İbn Abbas'tan rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: Allah Azze ve Celle kitabında hevayı zikrettiği her bölümde (ayette, surede) mutlaka hevayı yermiştir.' Eş Şa'bi de şöyle demiştir: 'heva, heva olarak isimlendirilmiştir, çünkü sahibini batırır.'

Bu hastalığın ilacı ise hakkı aramada tüm taraflardan bağımsız olma, (bulduğunda da) tereddütsüz ve ağırdan almadan ona uymada, itaat etmede, onun (hakkın) hakkında çekişmeye kalkıştığında nefsi ona doğru itme ve rağbet ettirmededir. Zira nefis kötülüğü emredicidir. (Nefis) Batıla hakkın elbisesini giydirdi. Böylece hak, sahibine karışık gelir oldu. Nefis insanı kademeli olarak ağına düşürmek için, (batılı) cezp edici şekilde allayıp pullayıp süsleyerek kandırıyor. Ondan sonra da Allah'ın dilediği dışında (koruduğu) neredeyse kimse (bu tuzaktan) kurtulamıyor. Kendisini hak hareket ettirip, ilim yol göstericisi olacağına, basiret onu yönlendireceğine nefsi kendisini hevalarıyla sürükleyip çekiyor. Haktan da nefsinin kendisine gösterdiğinden başka bir şey göremiyor. Nefsi de kendisine ancak istediğini ve kendisini helak edecek şeyi gösteriyor. Aynen Allah Resulünün (s.a.s.) şu hadisinde geçtiği gibi: *"Ümmetinden öyle kavimler çıkacak ki, kuduz hastalığına yakalanan bir kişinin bu hastalık nasıl bütün vücuduna işleyip yayılırsa, benim sünnetime aykırı olan bid'atler de bu kavimlerin bütün vücuduna işleyip yayılacaktır. Öyle ki, vücudlarında bid'atin nüfuz etmediği ne bir damar kalır, ne de bir mafsal."* (Ebu Davud, Ahmed)

Bu arzular kendisini görmez duymaz kılar. Şöyle dendiği gibi: "bir şeye sevgin seni kör sağlar eder." Bir hadis olarak rivayet edilmektedir. Ancak bu hadis zayıftır. Allahu Teala bizlere cennete giden yolun nefsin arzusuna muhalefet etmekte olduğunu bildirerek şöyle buyurmaktadır: *'Kim de Rabbinin makamından korkar*

ve nefisini kötü arzularından alıkoyarsa, artık şüphesiz cennet, (onun için) bir barınma yeridir.’ (Naziat Suresi, 40-41) Allahu Teala arzulara uymanın, sapıklık ve zulme giden bir yol olduğunu da bildirmiştir. Zira peygamberi Davud aleyhisselam’a şöyle buyurmaktadır ‘İstek ve tutkulara (hevaya) uyma; sonra seni Allah’ın yolundan saptırır.’ (Sad Suresi, 26) Allahu Teala ayrıca şöyle buyuruyor: ‘Şu halde adaleti yerine getirme konusunda kendi tutkularınıza uymayın.’ (Nisa Suresi, 135) Yine bir başka ayette ise şöyle buyuruyor: ‘Eğer sana cevap veremeyenlerse bil ki onlar kendi arzularına uymaktadırlar. Allah’tan (gelen) bir yol gösterici olmaksızın arzularına uyandan daha sapık kim olabilir? Şüphesiz Allah zalimler topluluğunu doğru yola iletmez.’ (Kasas Suresi, 50)

Ömer bin Abdulaziz (Allah ona rahmet etsin) şöyle demiştir: ‘Arzulara uyma, öfke ve açgözlülükten korunan felah bulmuştur.’ Ali bin Ebu Talip de şöyle demiştir (r.a.): ‘Sizin için iki şeyden korkuyorum: Dünyaya karşı çok hırslı olmanız (olmayacak uzun dileklere kapılmak) ve arzularınıza uymanız. Uzun dileklere kapılmak ahireti unutturur, arzulara uymak da haktan alıkoyar.’

Bununla birlikte sorunların büyük kısmının çözülmesini engelleyen, karmaşıklığını artırıp daha da kötü hal almasına neden olan en önemli unsurlardan biri, nefislere ağır basıp kendisine uyulan arzular, her görüş sahibinin kendi görüşünü beğenmesidir. Eğer arzu bir de zayıf görüş ve bu görüşe fanatik bir şekilde bağlılıkla birleşirse ortaya çıkacak kötü sonucu hiç sorma! Allah hepimizi tüm şerlerden ve kötülüklerden korusun.

Allahu Teala aralarında anlaşmazlık olduğu zaman çözüm bulabilmeleri için müminlere açık ve net bir yol belirlemiş, sadece kendi görüş ve fikirlerine terk etmemiş, işlerini tecrübelerine dayandırmamıştır. Aksine onları ihtilafa düştükleri takdirde kitaba ve peygamberinin (s.a.s.) sünnetine döndürmüştür (başvurmalarını emretmiştir). Zira Allahu Teala yüce kitabında şöyle buyurmaktadır: ‘Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, peygambere ve sizden olan

yöneticilere itaat edin. Bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz, Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız onu Allah'a ve Peygamber'e götürün. Bu daha hayırlı ve sonuç bakımından da daha güzeldir.' (Nisa Suresi, 59)

Bu da akılların farklı farklı, rağbetlerin ve deneyimlerin çeşitli olmasındandır. Aynı şekilde bu tecrübelerden istifade etme, ibret çıkarma konularında da insanlar arasında büyük farklılık görülmektedir. Bunlardan hiçbiri (akıllar, görüşler, tecrübeler...) çekişmenin sona erdirilmesi için bir mizan, bir merciî, ihtilafın ortadan kaldırılması için bir yol kılınmamıştır. Bilindiği üzere alimler, anlaşmazlığın Allah'a götürülmesinin kitabına (Kur'an'a), peygambere (s.a.s.) götürülmesinin de -peygamberinin vefatından sonra sünnetine başvurulması olduğu üzerinde ittifak etmiştir. Müslüman bir kimsenin arzulara uymaktan şiddetle kaçınması gerekir. Arzuları bertaraf etmek için nefesine karşı cihad etmeli, nefisini hastalıklarından tedavi etmeli, arzulara karşı kapılarını kapatmalıdır. Aciz olup nefesine, arzularına uyan, boş kuruntular içinde olan, tüm bunları yaparken de Allah'tan yardım isteyen, kendi görüşünü haklı gören ve kabul edilir olduğuna inanan, daha başından aksini görse bile tüm hayrın kendisine tabi ve teslim olunmasında olduğuna kani olan bir kimse olmamalıdır. Zira Allahu Teala bu nedenle bahsi geçen ayetin sonunda şöyle buyurmuştur: 'Bu daha hayırlı ve sonuç bakımından da daha güzeldir.'

İbn Cerir et-Taberi'nin dediği gibi: 'Yüce Allah'ın 'Bu' sözcüğünün manası, anlaşmazlığa düştüğünüz her şeyi Allah'a ve Resulüne döndüründür= Döndüğünüzde Allah katında daha hayırlıdır. Dünyanız için de daha iyidir. Çünkü bu sizi anlaşmazlık ve fırkacılığı bırakıp birliğe çağırmaktadır. 'Sonuç bakımından daha güzeldir' ise: Övgüye en layık yaşam ve sonuç, en güzel akibettir demektir.'

İkinci nokta: Şunu bilin ki -Allah hepimizin basiretini ve bilincini artırsın- Müslümanların kelimelerinin bir olması ve toplanmaları Hanif dinimizin en önemli asıllarındandır. Bu bizlere Allah'ın kitabında ve peygamberinin (s.a.s.) sünnetinde emredilmiştir. Zira

birlik ve beraberlikle emredildik, bölünüp ihtilafa düşmekten nehyedildik. Bir de bu anlaşmazlığa bir de taassup ve kin karışınca bu durumda en şiddetli şekilde paylanan anlaşmazlık halini alır. Aynen Müslümanların genelinin birçok halinde görüldüğü gibi! Özellikle mücahidler arasında böyle bir anlaşmazlık söz konusu olduğunda ise bu anlaşmazlıkları neticesinde düşmanın gerçekleştirmeye çalıştığı bitkinlik, zayıflık ve başarısızlık söz konusu olur ve (mücahidlerin) güçleri kırılır. Allahu Teala'nın şu ayet-i kerime-de buyurduğu gibi: *'Allah'a ve Peygamber'ine itaat edin ve çekişmeye girmeyin. Yoksa gücünüz, devletiniz gider. Sabredin. Allah sabredenlerle beraberdir.'* (Enfal Suresi, 46)

Bu anlaşmazlığın etkisi Uhud günü; bazı okçuların Allah Resulü'nün (s.a.s.) emrine muhalefet etmesinde kendini göstermiştir. Zira bazıları dağın üzerinde sabit kalırken bazıları ganimeti elde etmeyi arzu ederek dağdan inmiştir. Bunun üzerine Allahu Teala'nın şu ayetinde buyurduğu gibi zaferin ardından (Bedir'deki zaferin ardından) yenilgiye uğramışlardır: *'Şüphesiz Allah size vaadettiğini yerine getirdi. Allah'ın izniyle onları kırıp geçiriyordunuz. Ancak (Allah) sevdiğiniz şeyi size gösterince gevşediniz, yapılması gerekende tartışmaya girdiniz ve karşı geldiniz. Sizden kimisi dünyayı, kimisi de ahireti istiyor. Daha sonra (Allah) sizi denemek için onlardan çevirdi (yenilgiye uğrattı). Şüphesiz O sizi bağışladı. Allah mü'minler için lütf sahibidir.'* (Al-i İmran Suresi, 152)

Es Sa'di, tefsirinde 'Şüphesiz Allah size vaadettiğini yerine getirdi' kavlini: yani zaferle yerine getirdi, onlara karşı size yardım etti. O kadar ki size sırtlarını döndüler. Onları öldürüp kendilerine karşı zafer kazandıktan sonra kendi hezimetinizin sebeplerinden biri ve kendinize karşı düşmanınızın yardımcısı oldunuz. Kendinizden başarısızlık hasıl olunca da -ki bu da zayıflık ve gevşemedir- çekiştiniz. Bunda ise Allah'ın birlik olma, anlaşmazlığa düşmeme emrini terk söz konusudur. İçlerinden (okçuların) bazıları 'Allah Resulü'nün bize merkez kıldığı burada kalalım' dedi. Bazıları ise 'Düşman yenildi. Biz burada boşuna beklemeyelim, tehlike kalmadı' dedi. Böylece Resule isyan ettiniz. Nihayet size sevdiğiniz şeyi

-düşmanın mağlubiyeti- gösterdikten sonra emrine uymayı terk ettiniz.’

Kuşkusuz ki aslında olması gereken dünyanın bir ucundan diğer ucuna tüm Müslümanların tek bir imamın emri altında olmasıdır. Ancak bu şu anda çok zor olduğu ve uzun zamandır söz konusu olmadığı için Müslümanların imkan çerçevesinde birleşmenin hakkını vermeleri gerekir. Nerede bir cemaat oluşturabilirlerse de ‘cihad’ gibi dinin vaciplerinden birini yerine getirmelidirler. İşte bu onlardan istenendir. Buna gayret etmeleri, bunu icra edip gerçekleştirebilmek için çaba sarfetmeleri gerekir. Bilindiği gibi aynı söz üzerinde olma, kalplerin dostluğuna, safların sıkılaştırılmasına en çok ihtiyaç duyulan ibadet, Allah yolunda cihad ibadetidir. Zira cihadda anlaşmazlığa düşmek başka hiçbir şeyde anlaşmazlığa düşmeye benzemez. Mücahidler arasındaki çekişmenin; ‘başarısızlık’ ve ‘düşmanın galip gelmesi’ gibi sonuçları genellikle çok çabuk ve acı verici bir şekilde kendini gösterir. Bu nedenle Allahu Teala’nın şu ayetinde buyurduğu gibi emir ve askerleri arasında sözün bir, saffin kenetlenmiş olması için ortak bir söz üzerinde toplanmak gerekir: *‘Şüphesiz Allah kendi yolunda kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak çarpışanları sever.’ (Saf Suresi, 4).*

Bazı tefsir alimleri ayetin anlamları arasında şunu saymıştır: ‘Sözün bir olması için düşmanlarına karşı savaşta durumlarının eşit olması ve kenetlenmiş bir bina gibi bazılarının bazılarını dost edinmesi.’ Bunun nedenle alimler, dindar da olsa facir de olsa tüm imamlarla (liderlerle) cihad etmek gerektiğine ifade etmiştir. O kadar ki bunu Ehl-i Sünnet ve’l Cemaat’in akidesinden kılmışlardır.

Bilindiği gibi cihad ibadeti hakikatinde topluca yapılan bir ibadettir. Yani ordularla, bölüklerle bu ibadeti eda edersin. Uğrunda savaştıkları şeyin ne olduğuna göre toplanmaları uzun zaman da olabilir kısa da sürebilir. Bu tabii ki güçlü bir İslam devletinin varlığında söz konusu idi. Devletin lideri, komutanıyla beraber orduyu belli bir yere belli bir görevle gönderirdi. Ordu da görevini yerine getirmiş üzerine düşeni yapmış olarak geri dönerdi. Bu ordunun

ya da bölüğün toplanması geçici, belli bir süreliğine ve üzerlerine yüklenen belli bir görevi yerine getirmek için olurdu. Allahu Teala insanları farklı farklı doğalarda, çeşitli davranışlarda ve farklı ahlaklarda yaratmıştır. Aralarında güçlüsü, zayıfı, yumuşak başlısı, cahili, dikkatlisi, acelecisi, kendisiyle kolay geçinileni, inatçısı, cesuru, korkağı vardır. Ve insanlar, her birinde farklılık gösterdikleri birçok özelliğe sahiptir. Ordular farklı sıfatlara ve özelliklere sahip insan topluluklarını kapsadığı için de kendilerine bir emir kılındı ve işlerinin düzgün gitmesi için bu emirin sözünü dinleyip itaat etmek, emirleri karşısında kendi nefislerinin isteklerinden taviz vermekle emrolundular. Şeriat kendilerine (komutanlarının) emirlerine itaatte kendilerine temel alacakları açık ve net bir sınır kılındı. Öyle ki eğer bu emirler haddi aşarlarsa ne dinlenirler ne de kendilerine itaat edilir. Bu da kendilerine apaçık şekilde isyanı emrettiği durumda söz konusu olur. Bu konuda şer'i birçok metin vardır. Örneğin Allah Resulü (s.a.s.) şöyle buyurmaktadır: *“Bir müslümanın, günah işlemesi emredilmediği sürece, sevdiği veya sevmediği bütün konularda itaat etmesi şarttır. Bir günah işlemesi emredildiği zaman ise kimseyi dinleyip itaat etmez.”* (Müslim)

Ordular işte bu şekilde disipline olur, çekişmeden korunur, söz bir olur, anlaşmazlıktan muhafaza edilir. Bu şekilde en büyük gaye gerçekleştirilir ki bu da düşmanın defedilmesidir. Bununla birlikte emirlere itaat, nefsin hoşlanmadığı hatta nefse çok ağır gelen şeyde itaat etmeyi de kapsar. Şeriatın bunu dikkate almaması (emrin nefse ağır gelmesini) daha büyük bir menfaat içindir ki o da sözün birliğidir. Aynı şekilde daha büyük zararı defetmek içindir ki o da safların bölünmesi, ardından da düşmanın üstünlüğü ele geçirmesidir.

Ve siz değerli kardeşlerim; sayıları çok, donanımları da çok büyük bir düşmanla karşı karşıyasınız. O size gece gündüz tuzak kuruyor. Yurtlarınızda egemenliği ele geçirdi. Erkeklerinizi öldürdü, hayırlılarınızı aşağıladı, evlatlarınızı ve kardeşlerinizi Allah'ın diniyle bağlantısı olan her şeyden mahrum etti ve o, dünya ve din işlerinde bozgunculuk çıkaran en üst sınıf saldırgan düşmandır.

Bu gibi güçlü, acımasız bir düşmana karşı koyacak kesimin maddi ve manevi gücünün olabildiğince büyük olması gerekir. Bu güçler arasında da sözün birliği, kendilerine karşı savaş ve şerlerini defetmek için Müslümanların toplanması bulunur. Allah kardeşlerinize bir cemaat kurmayı nasip edip kolaylaştırdı. Bu vacibi yerine getirmek için yapabileceği tüm hazırlıkları yapıyor. Emirlerinden birçoğu daha yolun başında iken şehid edildi. Denemiş; tecrübeli herkes de bilir ki cemaatlerin kurulup oluşturulması hiç de basite alınacak bir iş değildir. Özellikle de eğer koşulların şiddet ve kasvetini Allahu Teala'dan başkası bilmiyorsa! Sizden her birinizin bu cemaati kendi cemaati olarak görmesi, bu cemaatten, güçlendirilmesinden, muhafaza edilmesinden, dalalet ve sapmalardan, düşmanın hile ve tuzaklarından korunmasından kendisi sorumluymuş gibi hissetmesi, hakla desteklemesi, taassuptan ve saldırganlıktan uzak bir şekilde aksine adalet ve insafla; iyiliği nasihat etmesi gerekir.

Her biriniz şunu bilmelidir; cemaatin gücünü en çok destekleyen şey –doğruluk ve takvadan sonra- kenetlenmiş bir bina gibi olması için saflarının korunmasıdır. Sizler çok iyi biliyorsunuz ki dinsiz düşmanlarınız, mücahidlerin saflarının bölünmesi, aralarında anlaşmazlık çıkması ve kendileriyle uğraşmak yerinde aralarındaki çekişmelerle meşgul olmaları kadar bir şeye sevinmez. Uzun yıllardır ordularca bilinen savaş hilelerinden biri de şudur: Dahi komutanın, kurduğu tezgah, plan ve tuzağıyla düşmanın birliğini bozup bölmeye çalışması gerekir. Zira düşmanı yenmesinde kendisine en çok yardımcı olan budur. Bu nedenle Allahu Teala'ya itaat için toplandığınızda birbirinize nasihatte bulunun, hatırlatın, birbirinizi alttan alın, birbirinize kolaylık sağlayın. Şunu da daima aklınıza getirin: Sizi bekleyen görev –bu görev de Türkistan'daki Müslümanların kurtarılmasıdır- düşmanınıza karşı savaşınızda faydalanılabilmemiz mümkün tüm güçlerin toplanmasına ihtiyaç duymaktadır. Yol uzun, savaş sert ve düşman vahşi. Hedefler ise büyük. Bu nedenle de bakışınız ve planınız da tüm bunların ölçüsünde olmalıdır. Şunu da bilmelisiniz ki anlaşmazlıkların tümü şerdir. Abdullah bin Mesud'un (r.a.) dediği gibi kendi üzerinize kötülüğü çekmeyin ve kendi ellerinizle düşmanınıza kendinize karşı

yardım etmeyin. Allahu Teala'dan kalpleri birbirini ısıtmasını, mücahidlerin ve tüm Müslümanların sözlerini kendi sevdiği ve razı olduğu yol üzere birleştirmesini niyaz ediyoruz.

Aceleyle ancak bunu yazabildim. Konuyu bir kerede kestim ancak henüz tamamlanmış değil. Allah velimizdir. Hepimizi de tüm hayırlarda başarılı kılsın. Allah'tan yardım isteyin, sabredin. Allah'ın arzı geniştir ve istediğini arzında mirasçı kılar. Güzel akibet ise sakınanlar içindir. Allah mevlamız ve mevlanızdır ki o ne güzel Mevla ne güzel yardımcıdır!

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

**Sizi seven kardeşiniz,
Ebû Yahya el-Lîbî
29 Zilkade 1432**

- şehid -

EMİR HASAN MAHDUM

RAHİMEHULLAH

“Mü'minlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab 23)

İslam tarihi, inançlarını, inanarak ve karşılığını Allah'tan bekleyerek nefislerinin üstünde tutmuş adamların fedakarlıkları ile doludur.

İslam liderleri, Allah'tan başka kimseden korkmayan İslam askerleriyle Allah yolunda ilerleyerek, kılıçlarını mütekebbir kafirlerin kafalarına kudretle sallayarak tarihlerini inşa etmişlerdir.

Ebû Ubeyde bin el-Cerrah, Halid bin Velid, Sa'd bin Ebî Vakkas, Amr bin el-As, Musa bin Nusayr, el-Ka'ka' bin Amr, Ukbe bin Nâfi', Tarık bin Ziyad, Kuteybe bin Müslim, Selahaddin el-Eyyûbi, Abdullah Azzam, Enver Şa'ban, Cum'a Bey Nemengani ve Hattab bunlardan bazılarıdır. Ve halen kahramanlar şehidler kervanına katılmaktadır. Hasan Mahdum da (Allah ona rahmet eylesin) şehidler kervanına katılan bu kahramanlardan biridir. Bizler, Allah'a karşı kimseyi tezkiye edemeyiz, onu hesaba çekecek olan Allah'tır; ancak Allah Azze ve Celle'den, şehadetini kabul etmesini niyaz ediyoruz.

Hasan Mahdum (Allah ona rahmet eylesin), din ilimlerinde mahir bir muallim, savaş meydanlarında deneyimli bir lider ve büyük bir imamdı.

Hasan Mahdum (rahimehullah), Allah Azze ve Celle'nin fadlı ile saldırgan Çinli kafirlerin boğazına saplanan bir diken oldu.

Hakka daveti ile Müslümanların izzet ve süruru yaşamasına vesile olmuş, kafirleri ve kalplerinde hastalık bulunan münafıkları ise öfke ve hüzne gark etmiştir.

Hasan Mahdum (Allah ona rahmet eylesin), Türkistan dışındaki Türkistan İslam Partisi'nin yeni kurucusu ve hareketin emiriydi.

Künyesi, 'Ebu Muhammed' (bakımını üstlendiği ve yetiştirdiği çocuğa isnat edilmektedir), gerçek ismi Hasan Mahdum ve lakabı 'Allah'ın askeri'ydi.

Doğumu ve Yetiştirilmesi

Ebu Muhammed, 1964 yılı Ekim ayında, Kaşgar vilayetinin Nushahr nahiyesinde, Harav köyünde dindar bir ailede dünyaya gelmiştir.

Ebu Muhammed, ilim talep etmeye, ilkokul döneminde (1972-1977) başlamış, ilköğretim merhalesini tamamladıktan sonra, bir civar köydeki dini medreseye girmiş, 1984'e kadar burada eğitim almıştır.

Daha sonra, büyük alim Hacı Abdülhakim Mahdum'dan ilim almayı talep etmiş, Kağlık (Qaghliq) beldesinde sayıları yaklaşık on bini bulan talebelerle birlikte kendisinden ilim öğrenmiş ve imtihanında başarılı olarak şer'i ilimlerde icazet almıştır.

Sonra, şer'i ilimleri öğretmek için, 1989 Ocak - 1990 Mayıs ayı süresince evinde bir medrese açmıştır.

Bunun hemen akabinde komünist polisler tarafından tutuklanarak 8 Mayıs 1990'da hapse atılmıştır. Ebu Muhammed, 1991

Kasım ayına kadar, Kaşgar vilayetinin 'Akto' bölgesindeki 'Barın' köyünde, kendisine yöneltilen 'cihad hazırlık' ve "Türkistan İslam Parti'sini kurma" suçlamaları ile hapiste tutulmuştur.

Nihayet 23 Kasım 1991'de serbest bırakılmış; ancak evinde Kaşgar şehrindeki güvenlik güçlerinin gözetimi altında bir yaşam sürmeye mahkum olmuştur.

5 Temmuz 1993'te ise, Kaşgar vilayetinde, büyük alim Abdülhakim Mahdum'un vefatı münasebetiyle düzenlenen, 'Doğu Türkistan'ın dini bilgilerinin ıslahı' konulu toplantıya daveti sebebiyle ikinci kez tutuklanmıştır.

1995 Şubat ayında Kaşgar hapishanesinden Türkistan'ın başkenti Urumçi'deki hapishaneye nakledilmiştir.

1996 Temmuz ayında kefaletle serbest bırakılmış, daha sonra 6 Ağustos 1996'da yeniden hapse gönderilmiştir. Ve yine 1996 yılının dokuzuncu ayında serbest bırakılarak evinde gözetim altında tutulmaya başlamıştır.

Sonra, 1997 Ocak ayında, Türkistan İslam Partisi'nin bazı üyeleri ile birlikte Beytullah el Haram'a gitmeye karar vermiş ve aynı sene Hac farızasını yerine getirmiştir.

Sonrasında cihad topraklarına iltihak etmeye karar veren Ebu Muhammed, 1997 Haziran ayında Afganistan'a yönelmiştir.

Hicret Sonrası Hayatı

Hasan Mahdum (Allah ona rahmet eylesin), cezaevinden çıktıktan sonra, inandığı ve hocalarından öğrendiği dine hizmet için çalışmayı arzuladı ve bu uğurda ailesini ve akrabalarını Çin'in baskısı ve zulmü altında bırakarak ve kalbi, onlar adına duyduğu acı ile sıkışmış bir halde Afganistan'a hicret etti. Hasan Mahdum (ra-

himehullah), Türkistan dışına çıktığında, dışarıda Türkistanlı muhacirlerin ahvali ile ilgilenen ve de Çinli komünistlere karşı savaş hazırlığı yapan, savunmasız Müslümanları kurtaracak bir cihadi hareket yoktu.

Afganistan'da ise, İslami Hükümet kuran Taliban hareketinin ortaya çıkmasından sonra, mücahid Müslümanlar, bu yeni doğan İslam emirliğine destek olmak için buraya geldiler.

Hasan Mahdum da (Allah ona rahmet eylesin), İslam'ı ve ehlini desteklemek için hicret eden o mücahidlerden biriydi. Doğu Türkistan'da İslam'ı desteklemek için Türkistan İslam Partisi'ni kurdu ve Türkistan'dan hicret eden mücahidlere dini konularda eğitim vermeye başladı. Mücahidlere, komünistlerin zulmü sebebiyle öğrenmekten mahrum bırakıldıkları akide ilimlerini ve fıkıhı öğretiyordu.

Yeni hareket, şer'i ilimler ile birlikte cihad fihına da önem verdi. Bu medreseden birçok cihad lideri mezun oldu. Öyle ki hareket, savaş sanatları türlerinin tümünde birçok uzman kişiyi bünyesinde barındırır hale geldi.

Ve 11 Eylül 2001'de

Ümmet, kafirlerin gözünde bir sivrisineğin kanadına eşdeğer hale geldiğinde ve hor görülüp, aşağılık ve zelil bir hale getirildiğinde New York ve Washington saldırıları geldi. Ve Allah'ın (Azze ve Celle) fadlı ile izzet yeniden Müslümanların olurken, küresel küfrün liderleri ise bu saldırılarla şok edici ve sersemletici bir darbe aldı.

On dokuz mücahidin vurduğu darbe ile İslam'ın izzetini tüm dünya öğrendi.

Nitekim batıl ve şeytanın hizbi, hak ve ehline karşı birleşirken, hak da askerlerini batıl ve ehline karşı topladı. Böylece, ehl-i iman taifesi ortaya çıktı ve küfür ehli taifesinden ayrıldı.

O zor ve çetin günlerde Hasan Mahdum'un liderliğindeki Türkistan İslam Partisi, hiç tereddütsüz, hak fırkayı savunuyor ve destekliyordu.

Hasan Mahdum (Allah ona rahmet eylesin), o dönemde, cemaatin adamlarını toplayarak, onlarla geleceğe ilişkin önemli kararları istişare etti. Ve Taliban'a destek olma ve onlarla birlikte savaşma kararı aldılar.

Kafirlerin ilk hedefi, dünyanın dört bir yanındaki savunmasız Müslümanları barındırdıkları gerekçesiyle, Afganistan'daki İslam Emirliği'ni vurmaktı.

Amerikan uçakları, Müslümanların üzerine durmaksızın yıkıcı bombalar yağdırıyordu.

Türkistan İslam Partisi'nin Afganistan İslam Emirliği'nin Devrilmesinden Sonraki Durumu

Hasan Mahdum liderliğindeki Türkistan İslam Partisi, emirliğin devrilmesinden sonra, 2001 Aralık ayında, haçlı kampanyasına karşı cihad başlatmak için hazırlanmak amacıyla Pakistan Afganistan sınırına intikal etti.

Türkistan İslam Partisi, geçirdiği zor zamanlara rağmen -ki o dönemde hareket, liderleri Hasan Mahdum'un (rahimehullah) şehid olması gibi zor bir imtihandan geçiyordu- Allah yolunda cihadı da hazırlık programını durdurmadı.

Hasan Mahdum, 2 Ekim 2003'te, Pakistan Afganistan sınırında yer alan Angor Adda bölgesinde, Pakistan ordusundan mürtedler ile çarpıştıktan sonra Allah yolunda şehidliğe nail oldu (Allah en doğrusunu bilir) ve bu yolda kendisini geçen şehid kardeşlerinin arasına katıldı.

Türkistan İslam Partisi, böylesi zor bir dönemde eşsiz liderini kaybetti. İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râci'un (Şüphesiz ki O'ndan geldik ve O'na döneceğiz)

Hasan Mahdum'un En Önemli Faaliyetleri

1- Hasan Mahdum, Komünist Çin'in 1949'da Doğu Türkistan'ı işgalinden sonra, mücahidleri kitlesel organize hicrete ve silahlı cihad çalışmalarına ilk yönlendirenlerden biriydi.

2- Hasan Mahdum, mücahidleri örgütlü bir grubun parçası olarak askeri eğitime yönlendiren ilk kişi oldu.

3- Türkistanlı mücahidleri, İslam hilafetinin kurulmasında ve bu asırda Allah yolunda cihadda paylarına düşeni almaları için davet eden ilk kişiydi.

4- Halk, taassubtan uzak gerçek akideyi onun vesilesiyle öğrendi. İçinde bulunduğumuz asırda dünyadaki mücahidlerle birlik olmaya çağırın ilk kişiydi.

5- Özgürlük umutlarını yitiren mazlumların kalplerine ilk ümit ekenlerden biriydi.

6- Türkistan cemaatleri arasındaki farklılaşmanın, kavmiyetçilik veya demokrasiye değil, İslam inancına dayanılarak ortaya çıkarılmasına vesile olan ilk isimlerden biriydi.

7- Türkistanlı mücahidlere, İslam'daki el-Velâ ve'l-Bera akidesini öğreten ilk isimlerden biriydi.

Hasan Mahdum'un (Allah ona rahmet eylesin) şehadetinden sonra, Türkistan İslam Partisi liderleri, askeri komutan Abdul Hak'ın, Ebu Muhammed'in halefi olarak partiye emir seçilmesi hususunda karara vardılar. Yüce Allah'tan onu hak yoluna iletmesini, bu dine hizmet edebilmesi için ona yardım etmesini ve onu salih selefin izinden gidenlerin en iyilerinden kılmasını niyaz ediyoruz.

- şehid -

ZİYÂÜDDİN BİN YUSUF

RAHİMEHULLAH

*“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma.
Bilakis onlar diridirler. Rableri katında Allah’ın,
lütfundan kendilerine verdiği nimetlerin sevincini
yaşayarak rızıklandırılmaktadırlar. Arkalarından
kendilerine ulaşamayan (henüz şehid olmamış)
kimsele de hiçbir korku olmayacağına ve onların
üzülmeyeceklerine sevinirler.”*
(Âl-i İmran, 169-170)

Ziyâüddin bin Yusuf, 1963 yılında, 'Akto' bölgesinde, 'Barın' köyünde doğdu. Babası bir çiftçiydi. Anne babasının kendisini terbiyesinden sonra, meşhur alimlerin gözetiminde yetişti. Kaşgar medresesinde okudu. Daha sonra davet ve 'Urumçi, Aksu, Hoten ve Kağlık'teki (Qaghliq) dini hareketleri öğrenmekle meşgul oldu. Komünist Çinlilere karşı cihad isteği küçüklüğünden bu yana içinde derinleşti. Ve bu uğurda elinden geleni yapıyordu. 1985'te bütün Doğu Türkistan'ı dolaşarak, din ve cihad ehlerinden kimselerle görüştü. Ve onlarla Çin hükümetine karşı cihadın meşruiyetini istişare etti. Mücahid saflarını yapabildiği ölçüde örgütledi ve teşvik etti. Bu sırada Allah yolunda cihada hazırlanmaya koyuldu ve kısa bir süre sonra cihadi eylemler yapmaya başladı.

1989'da Ziyâüddin bin Yusuf liderliğindeki mücahidler, insanları cihada davet etmeye başladı. Doğu Türkistan İslam Partisi adı altında kurulan (bugünkü Türkistan İslam Partisi'nin kökeni) cemaatine yeni bireyler katıldı. Ve tam manasıyla fiili çalışmalara başladılar.

1990'da ilk konferanslarını açtılar. Aynı yılın ikinci ayında, ikinci konferanslarını yaptılar. Üçüncü ayda; 15 Mart'ta üçüncü konfe-

ranslarını yaptılar. Ve 25 Mart'ta dördüncü konferanslarını açtılar ve askeri operasyonlara ilişkin fiili çalışmaları ve rol dağılımını istişare ettiler.

Aynı sene 3 Mayıs'ta 300 kişi, Barın'daki hükümet binasına saldırarak, binayı ele geçirdiler. Çatışmalar üç gün sürdü. Çin hükümeti, bu saldırı sebebiyle büyük bir dehşete kapıldı. Gelişmiş silahlarla donanmış dört bin askerden oluşan ordu, mücahidlerin çevresini sarmak için toplandı. Kuşatma daraldıktan sonra, Çin ordusuna mensup 9 asker öldürüldü, 25'i de yaralandı. Mücahidler, birçok silah ve mühimmatı ele geçirdiler ve pek çok aracı tahrip ettiler. 32 kardeşimiz şehid oldu ve bazıları da esir düştü. Şehid olanlardan biri de şehid komutan Ziyâüddin bin Yusuf idi.

Ziyâüddin bin Yusuf, Doğu Türkistan halkına, cihadın, işgalci komünist Çinlilerden tek kurtuluş yolu olduğunu öğrettikten sonra şehid oldu ve dört bin askerden oluşan Çin ordusu karşısında az miktarda silah ve teçhizat ile Doğu Türkistan halkını izzet ve kurtuluş yoluna götürdü. Böylece kahraman adı tarih sayfalarına yazıldı.

Bu devrim, 'Barın Cihad Hareketi' adıyla bilinmektedir. Kahraman mücahid kardeşimiz Ziyâüddin bin Yusuf, arkasındakilere net bir menhec ve sahih bir akide bıraktı. Liderliğinde kurulan Doğu Türkistan İslam Partisi ise, Doğu Türkistan evlatları için bir sembol ve davranışlarına yön veren bir şiar oldu.

Diğer taraftan zalim Çin hükümeti, 1990 yılında, Barın hadisesinden sonra Doğu Türkistan'ın genelinde binden fazla kişiyi yakaladı. Yakalananların bir kısmı hapishanelerde şehid oldu, diğerleri ise halen Çin'in karanlık zindanlarında tutuluyor.

Allah-u Teala'dan kardeşimizin şehadetini kabul etmesini, onu Firdevs-i A'la'ya yükseltmesini ve kardeşlerimize sabır vermesini ve onları hak üzere sabit kılmasını niyaz ediyoruz.

Ey Barın'ın kahraman şehitleri! Rahat uyuyun... Kardeşleriniz, Allah'ın yardımı ile halen sizin yürüdüğünüz yolda yürümektedirler.

“Ancak iman edip salih amel işleyen, Allah'ı çok anan ve haksızlığa uğratıldıktan sonra ölçlerini alanlar başka. Zulmedenler, hangi akıbette uğrayacaklarını göreceklerdir.” (Şuara, 227)

“Allah yolunda öldürülenlere gelince; Allah onların amellerini asla boşa çıkarmayacaktır. Onları doğruya ve güzele erdirecek ve durumlarını düzeltecektir. Onları kendilerine tanıttığı cennete koyacaktır.” (Muhammed, 4-6)

Allah'ın salâtı, peygamberimiz Muhammed'in, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

- şehid -

ŞEYH BİLÂL ET-TÜRKİSTÂNÎ

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Şeyh Bilal (rahimehullah), temiz ruhlu, muttaki bir kalbe sahip, gönlü geniş, iyi ahlaklı, akıllı, kültürlü, anlayışlı, zeki, zayıf, ibadet eden, dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş, dindar, çok ağlayan, namazını uzun kılan, ilim elde etmeye karşı hırslı, kardeşlerine karşı mütevazi bir insandı. (Allah'a karşı kimseyi temize çıkaramayız).

Afganistan'da, Mezar-ı Şerif'teki Cengi kalesinde, hicri 1422'de, Taliban İslam Emirliği'nin devrildiği dönemde, sabrederek ve karşılığını ahirette bekleyerek şehid unvanına nail oldu. Şeyh Bilal'in (rahimehullah) gerçek ismi, Yusuf Kadir Han ve babasının ismi Ebu'l Kasım Ahmed idi.

Doğumu: Bilal, 1968'de, Kaşgar'ın Yengi Hisar bölgesinde doğdu. Babası demircilik yapıyordu.

Arkadaşı Abdul Kadir bin Ahmed, bize kendisinin hicretinden önceki siretini anlatıyor:

Ona -kendisinin istediği gibi- Bilal adını vermek istedi. Anne babası, küçüklüğünden itibaren kendisini İslami bir terbiye ile ye-

tiştirmeye çalışmıştır. Okul çağına geldiğinde, ilköğretime girdi ve aynı zamanda Şeyh Abdul Vahid Hacı Damolla'dan da eğitim alıyordu.

Şeyhimiz (Allah ona rahmet eylesin), zeki ve çalışkandı ve met-hedilmeye değer özellikleri ile kardeşlerinden ayrılıyordu. Arkadaşları arasında da yetenekliydi. Şeyhimiz (Allah rahmet eylesin) 1985'te ilim talebi için Kağlık (Qaghliq) bölgesine gitti. Ve meşhur alim Abdulhakim Mahdum Hacı'dan ilim almaya başladı. Güzel ahlakı, çalışkanlığı ve hoşgörülülüğü ile binlerce öğrenci arasından ayırt ediliyordu. Öyle ki tüm arkadaşlarının da saygı ve sevgisini kazanmıştı.

Aynı zamanda bir şairdi. Bazı beyitleri ve şiirleri vardı. Kitap okumaya meraklıydı. Her zaman yanında bir kitap olurdu ya da bir deftere bir şeyler yazardı. Bilal'in ilim talebinde üstün vasıfları 1985'ten itibaren, Şeyh Abdul Hakim Hacı'dan ilim alırken ortaya çıkmaya başladı. 1990 yılında şeyhin yanında eğitimini tamamlayıp, üstünlük derecesine hasıl olduktan sonra, beldesi Yengi Hisar'a dönerek İslam'ı tebliğe ve davete ve de insanlara emr-i bil ma'ruf ve nehy-i 'an'il münker'i öğretmeye başladı. Davetin önemi ve değeri hususunda halkı bilinçlendirdi. Buluğa erip olgunlaştığında, salih bir kadınla evlendi ve eşinden bir kız bir de erkek çocuğu sahibi oldu. (Allah'im onları salih evlatlar eyle ve babalarının izinden gitmelerini nasip et.)

Şeyh Bilal (Allah ona rahmet eylesin), yalnızca kendi beldesinde değil, tüm Doğu Türkistan'da kabul görmüş bir alimdi. İşte bu yüzden, ateist komünist Çin hükümeti, Allah'a davet yolundaki faaliyetleri sebebiyle onu yakalayıp tutuklamak istedi. Allahu Teala şöyle buyurmuştur: *“Onlardan, yalnızca ‘üstün ve güçlü olan’, övülen Allah'a iman ettiklerinden dolayı intikam alıyorlardı.”* (Burûc, 8)

Şeyh Bilal (rahimehullah), 1993'te zalim komünist hükümet tarafından, dini ırkçılığı teşvik ettiği suçlaması ile Yengi Shahr hapis-hanesine hapsedildi.

Şeyh Bilal, hapishanede, mahkûmlar arasında daveti ve İslami eğitimi yaymaya çalıştı. Daveti tebliğde ve hakkı anlatmada istifade etmek için Çince öğrendi. 1995'te davetten vazgeçeceği yönündeki umutlarını yitirdiklerinde onu serbest bıraktılar. Onurlu dağlar misali sabretti ve dimdik durdu. Hapis yaşamı onu yıldırmadı, bilakis davetinde daha azimli ve ısrarlı olmasını sağladı. Hapsedildiği dönem sürecince pek çok ders aldı. Davet yolunda kararlı ve ciddi olmak ve topraklarını işgal eden ve halkını aşağılayıp zelil eden düşman Çin'e karşı direnmeye devam etmek, çıkardığı derslerdendi.

1997 yılında, yoldaşları Şeyh Ebu Muhammed (Hasan Mahdum) -Allah ona rahmet eylesin-, Abdulkadir bin Ahmed ve Kâri İsmail kardeşlerimiz ile hazırlık ve cihad toprağına hicret etmeye karar verdi. Ve hep birlikte Allah yolunda, zulme uğramışlara yardım etmeye niyetlenerek yola çıktılar.

Allah-u Teala şöyle buyuruyor: *“Onlar eğer savaşa çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı.”* (Tevbe, 46)

Ve şunu öğrendiler ki, cihad yolunda atılması gereken ilk adım hicret ve hazırlıktı. Kalplerindeki ve zihinlerinde yer etmiş en büyük arzuları, ülkelerine saldıran düşmana karşı cihad için hazırlık yapmaktı. Ancak bunu ülkelerinde başaramadılar.

Şeyh Bilal (rahimehullah), arkadaşları ile birlikte hac ve umre vazifesini yerine getirdikten sonra yüzünü, izzet ve cihad meydanı Afganistan'a çevirdi. Ve bir grup kardeşi ile birlikte, kardeşimiz Kâri İsmail komutasında, Pakistan topraklarından geçerek Afganistan'a girdi.

Kardeşimiz Abdullah Mansur, Şeyh Bilal'e daha sonra ne olduğunu şöyle anlatıyor: Kampa ulaşmamızdan sonra, hazırlanmaya başladı. Ve daima samimi bir kalp ve sıdk ile kardeşlerini, cihad yolunda sebat etmeye teşvik ediyor ve onlara güzel neticeyi ve

alemlerin Rabbinden gelecek büyük zaferi müjdeliyordu. Sözleri, saçılmış inciler ve yayılan güzel kokular gibiydi.

Sonra Host kampına intikal ettik ve o vakitten itibaren onu gündüzleri oruç tutan, geceleri namaz kılan biri olarak tanıdım. Her hafta pazartesi - perşembe orucunu tutardı. Hayra çağırır, iyiliği emreder ve kötülükten men ederdi. Vücudunun zayıflığına rağmen, meşakkatli olsa da hazırlığı bırakmazdı. Hastalandığında kardeşleri onu sık sık ziyaret ederdi. Hazırlığını tamamlamadan önce, Şeyh Ebu Muhammed (Hasan Mahdum) -Allah ona rahmet eylesin-kendisini çağırdı ve bazı görevlerin sorumluluğunu ona verdi.

Sonra grubun basın bölümünde kendisinin yanına gittim. Ve yanında çalışmaya başladım. Onu çoğunlukla kitap okurken görüyordum. Hatta çoğu zaman kendisini, yorgunluktan kitap yüzünde uyumuş bir halde görüyordum. Zamanını da boşa harcamaz, değerlendirirdi. (Allah rahmet eylesin). Cihad meydanlarındaki büyük alimlerden ilim öğrenmeye çok hevesli idi. Bunun en güzel kanıtı, şer'i kurslara katılması, Şeyh Ebu Musab es-Suri'den (Allah onu esaretten kurtarsın) şer'i siyaset ve vâkia fıkhı öğrenmesi, Şeyh Ebu Abdullah el-Muhacir'den (Allah onu esaretten kurtarsın) akide ve fıkıh dersleri alması, Şeyh Ebu Amr Abdul Hakim Hasan'ın (Allah onu korusun) yanında Fethu'l Mecid kitabı üzerine çalışması, Ahkâmu't Tecvîd ve Ahkâmu'l Cihad'ı öğrenmesi, Irak İslam Devleti'nde savaş bakanı olan Şeyh Ebu Hamza el -Muhacir'in (Allah onu korusun) yanında Fıkhu's Sünne kitabı ve Şeyh Ebu'l Velid el-Ensari 'nin (Allah onu korusun) gözetiminde Fethu'l Bari ve bazı hadis kitapları üzerinde çalışmasıdır.

Birbirimizi Allah için sevdik. Bana daima nasihat ederdi ve kalbime mutluluk verirdi. 2001 yılında evlendiğimde, düğün merasimimizde beni, bir kasidesini okuyarak tebrik etti. Çok mutlu oldum. Kendisi aynı zamanda bir şairdi. En meşhur kasideleri arasında 'Yoldaş', 'Rabbimin kitabı' ve Bamiyan'daki putun yıkılması münasebeti ile söylediği 'Hak geldi, batıl yok oldu' kasidesi yer alı-

yordu. Allah ona rahmet eylesin, kendisi aynı zamanda günlük de tutuyordu. Günlüğünden bir parça okuyalım:

‘Hicret Diyarında Hicret’

Bugün, hicri takvime göre 1422 yılı Receb ayının dördü. Amerika’yı kendi evinde vuran ve müminlerin kalplerini ferahlatan 11 Eylül saldırılarının üzerinden on üç gün geçti. Allah-u Teala, asrın tağutu Amerika’nın liderliği altındaki batılı devletleri rezil etti, alçak saldırgan entrikalarını, İslam’ın kahramanlarından on dokuzunun eliyle ortaya çıkardı.

Rus komünizminin Afganistan’da yenilgiye uğramasından ve evrensel laikliğe yardımcı olan Ahmet Şah Mesut’un öldürülmesinden iki gün sonra Allah, Amerika’yı diğer milletler ve kavimler arasında rezil etti, askeri ve ekonomik heybetini yıktı.

Dünya hayatından zevk almak ve dünya hayatının eğlencesine dalmak kafirler için önemlidir. Bunun için, dünyada huzurlarını bozacak bir ziyana uğradıklarında buna tahammül edemezler ve sabredemezler. Bu nedenle de mücahidlerin şeyhi Şeyh Usame bin Ladin’i ve beraberindeki Müslüman kahramanları himaye eden ve barındıran Afganistan İslam Emirliği’ni devirmeye karar verdiler. Ve emirliğe, onları düşmanlarına teslim etmeleri için baskı yaptılar. Ancak emirlik, onları teslim etmeyi reddetti. Emirliğe de bu yaraşırdı. Zira 76 yıldan fazla bir süre önce İslam halifeliğinin devrilmesinden sonra, tertemiz kanları Afganistan topraklarına dökülen iki milyondan fazla şehidin kanları üzerine kurulmuştu. İslam düşmanları, havadan ve karadan emirliğe saldırmak ve emirliği yıkmak istiyordu. Bu, onların rüyasıydı. Ancak İslam, kıyamet gününe kadar bakidir. Ve bekası, ne şahıslara, ne bir taifeye ne de bir devlete bağlıdır. Zira Allah Subhanehu, dininin, tüm dinlere galip geleceğini vaat etmiştir.

Allah-u Teala şöyle buyurmaktadır: *“Allah’ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa kafirler hoşlanmasalar da Allah, nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı olmaz.”* (Tevbe, 32)

Bugün (4/6/1422 Hicri), kafirlerin saldırılarına karşı koymak ve direnmek için, ailemizi Kabil’e 150 kilometre uzaklıkta bulunan, Zermet adı verilen, nispeten güvenli bir bölgede bıraktık. Hicret ve cihad yolunda bu problemler ve engeller kaçınılmaz; ancak tüm bu zorlukları Allah’ın yardımıyla, sabrederek ve karşılığını Allah’tan bekleyerek, kaçmadan ileri doğru giderek aşacağız. Ki Allah bizi şu iki hasenattan biriyle rızıklandırır: Ya zafer ya şehadet. Bu sıkıntılar, yolun gereklerindedir. Ve önümüzde halen birçok engel bulunuyor. Allah’tan bu sıkıntı ve engelleri sağ salim ve güvenli bir şekilde aşmamıza yardım etmesini diliyoruz. Bense kalbimin derinliklerinden bir ses duyuyorum. Şöyle diyor: Ey Bilal! Bu kafirler Afganistan’ı yıkabilir mi yoksa tüm yaptıkları yalnızca manevra ve çatışmadan mı ibaret? Eğer öyleyse -bunun Cennet müjdesi olduğunu bildiğin halde Ey Bilal!- seni dünyada ağırlaştıran nedir? (Sana dünyayı sevdiren nedir?) Kardeşin Halid’in mektubunu okudun mu? O ne cesur bir kahraman... O an kalbim sükunet ve huzurla doldu. Ancak bu hissin, Rahman’dan gelen bir sükunet mi yoksa şeytandan gelen bir gurur ve gaflet mi olduğunu bilmiyorum. Rahman’dan bir sükunet olmasını diler, şeytanın içimize soktuğu gurur ve kibirden Allah’a sığınırız.

Bugün saat yedi buçukta yola çıktık ve beş saat sonra evimize ulaştık. Tüm kardeşler vitir namazlarını kıldıktan sonra yataklarına çekildiler. Ben, arabanın ışığında bu mektubu yazmaya başladım. Gece 01.35’e kadar yazdım. Arabanın ışığı söndükten sonra, arabanın içinde yazmaya devam ettim. Işık zayıftı, görmem de zayıflamıştı. Bunun için gözlerimin acıdığını hissediyordum. Afganistan’ın kuzeyinde olup bitenlerle ilgili üzücü haberler almak ve Halid kardeşimin cephede hastalandığı haberini almak beni üzüyordu. Allah’ım, ona şifa ver ve onu günahlarından arındır ey rahim ve kerim olan Rabbimiz! Bizi dünyada ve ahirette, istediğin ve razı olacağın gibi, kardeşlerimizle bir araya getir. (4 Receb 1422 Hicri, Zermet Kalesi)

11 Eylül olayından sonra, hepimiz Amerika'nın Afganistan'a saldıracığını düşündük. Nitekim 7 Ekim'de bombardıman başladı. Kasım ayında Bilal, emiri Ebu Muhammed'den (Hasan Mahdum-rahimehullah-) Tehar vilayetindeki birinci hatta gitmek için izin istedi. Ben de kendisiyle gitmek istedim. Başta bana izin verdi; ancak daha sonra gitmeme engel oldu. Savaş daha da şiddetlendi, bombardıman arttı. Kalbinde nifak olanlar geri döndü. Kargaşa çoğaldı. Ve Kabil, 13 Kasım 2001'de düştü. Kardeşlerimizin geri çekilme yolu kesildi. Biz Zermet'teydik. Haberleşmeden, haberlerini alıyorduk. Mezar-ı Şerif'e giden bazı kardeşlerimiz hakkında aldığımız haberler bizi üzdü. General Abduraşid Dostum, bu kardeşlerimize ihanet etmiş; kardeşlerimiz ve Dostum'a bağlı milisler arasında bir hafta süren çatışmalar yaşanmıştı. Bilal ve kendisiyle birlikte Mezar-ı Şerif'e giden kardeşlerimiz ile irtibatımız kesildi. Afganistan İslam Emirliği düştü. Emirimiz Hasan Mahdum'un (rahimehullah) emri ile bazı önemli belgeleri yakmaya başladık. Birden elime Bilal'in, kendi el yazısı ile yazdığı bir mektubu geçti. Üzerine yapıştırılmış bir not vardı. Notta 'eşime' yazıyordu. Hasan Mahdum, notu gördüğünde ağladı, hepimiz ağladık...

Allah sana rahmet eylesin ey şeyhimiz Bilal ve seni geniş cennetlerine yerleştirsin. Allah'ım ona rahmet eyle ve onu başıyla ey merhametlilerin en merhametlisi... Ve bizleri, ölüm bize gelene kadar, hak üzere sabit kıl ve bizleri bu salihlerle Firdevs-i A'la'da bir araya getir. Amin...

- şehid -

ŞEYH İBNI ÖMER ET-TÜRKİSTÂNÎ

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

İbni Ömer. Gerçek ismi ‘Tergun’dur. Hoten vilayetinde doğdu. Müslüman ailesinde çocukluk dönemini geçirdikten sonra yaşadığı köyde ilkokula başladı. İkinci sınıfa kadar okudu. Daha sonra okul hayatına tamamen son vererek, dünyası ve ahireti için faydalı olan dini ilimleri öğrenmeye başladı. Dini ilimleri köyündeki şeyhlerden öğreniyordu. Bunun yanı sıra kardeşinin, beldelerindeki büyük caminin önünde açtığı kitapevinde, kardeşi ile birlikte kitap satıyordu. O vakit kendilerinde, nadir bulunan tefsir, hadis ve fıkıh kitapları mevcuttu. Meşhur alimler, kitap aramak için sık sık bu kardeşlere uğruyorlardı. Bu alimlerden, Türkistan’daki Müslümanlar hususunda zihnini meşgul eden meselelere dair ikna edici cevaplar aldıktan sonra ve onları dinledikten sonra, düşünceleri değişti, fikirleri gelişti. Kalbinde, yeni bir İslami yaşama özlem duygusu kök salmaya başladı. Ben, kendisiyle o kitapevinde tanıştım. Fikirlerimizin uyuşması dolayısıyla aramızda bir sevgi bağı oluşturan Allah’a hamd olsun. Birbirimizi Allah için seviyorduk.

İbni Ömer, basiret sahibi bir gençti. Az konuşur, çok dinlerdi, sağduyuluydu. Mülhid komünist Çin tarafından zulme uğrayan, Allah’ın şeriatini tatbik etmekten uzaklaştırılan mazlum Müslümanlara dair malumatı arttıkça, bu duruma son vermek ve İslam’ın

şan ve şerefini geri getirmek için azmi daha da arttı. Kendisine daima Allah-u Teala'nın şu kavlini hatırlatıyordu: *“Şüphesiz ki bir kavim, kendini değiştirmedikçe Allah da onları değiştirmez.”* (Ra'd, 11) Ve 'Hayatımızı değiştirmeli; düzgün, günahlardan beri bir yaşam sürmeliyiz ki, salih, İslam ümmetine faydalı din adamlarından olalım' diyordu. Fakat bu, daha fazla gerçek dini ilim ve İslami bir eğitim gerektiriyordu. Ancak ne yazık ki bizler Çin'de tüm bunlardan mahrumduk. Bu yüzden din talebelerinin birçoğu için tek çıkar yol hicret etmek oldu.

Allah'a tevekkül ettik ve hoca ve talebelere dönüşen otuz kişi ile birlikte pasaport işlemlerimizi hallettik. Ve Allah'ın bahsettiği muvaffakiyet ile 1995 yılında pasaportlarımıza sahip olduk. Mutluluktan uçuyorduk. Hemen hazırlanmaya başladık. Annelerimize, babalarımıza, akrabalarımıza ve iyisiyle kötüsüyle ülkemize veda ettik. Ve son derece mutlu bir şekilde, arkamıza bakmadan Kaşgar'a hareket ettik. Ancak yolculuğu tertipleyen kardeşlerimiz, ilk grup olarak bizden altı kişiyi önce gönderdiler. O altı kişi arasında yer alanlardan biri de hikayemizin kahramanı İbni Ömer'di.

Plana göre, onlardan kısa bir süre sonra da biz gidecektik; ancak Allah nasip etmedi. Zira Kaşgar ile Pakistan arasındaki yol aşırı kar sebebiyle kapanmıştı. Bu yüzden ülkemizde kaldık. Allah'a kardeşlerimizin yolunu kolaylaştırması için dua ediyorduk. Allah'a hamd olsun, kardeşlerimiz Pakistan'a ulaştı. Onların Pakistan'a varmasından bir sene sonra da biz onlara katıldık. Sonra, ben dini bir medreseye girdim. Orada arkadaşım İbni Ömer'i sordum. Bana, kendisinin benim bulunduğum şehirden uzak bir şehirde okuduğu ve tatil zamanlarında buraya geldiği cevabı verildi. Gerçekten de kendisiyle tatilin ilk günlerinde karşılaştım. Ancak yüzündeki ifadeden, benden bir şey gizlediği anlaşılıyordu.

1997'de Şeyh Hasan Mahdum, arkadaşları ile birlikte Pakistan'a geldi. Ve sonra Afganistan'a yöneldi. Allah yolunda cihad için hazırlıklar başladı ve arttı. Bu çağrıya ve bu mübarek davete icabet etmekten başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Afganistan'a ulaşmamızdan sonra, Kabil'deki Karga kampında cihada hazırlanmaya başladık. Orada tesadüfen kardeşim ve dostum İbni Ömer'le karşılaştım. Kalbim mutlulukla dolup taşı. Birkaç gece konuştuk. Konuştuğumuz o gecelerden birinde bana 'Pakistan'a geldikten sonra doğrudan Afganistan'a girdiğini, burada Celalabad ve Host kamplarında askeri alanda birçok ilim aldığını ve 'Halden' kampında eğitim gördüğünü' söyledi. Ve sorumlusu İbnü'ş Şeyh el- Lîbi'yi (Ali Abdu'l Aziz el-Fâhiri) -rahimehullah- çok methetti. Onun Türkistanlı gençleri çok sevdiğini söyledi. Ve kendilerine nasihatlerde bulunduğunu, kendilerini yönlendirdiğini ve başlarına gelen tüm sorunları çözmek için elinden geleni yaptığını söyledi.

1997'de Ebu Muhammed grubun işlerini yeniden organize edip tertipleğinde, İbni Ömer ve yaklaşık 20 kardeşi, şeyhin, kendisine katılmaları yönündeki davetine tam olarak icabet ettiler.

Yeni kardeşlerine, askeri ilimler hususunda Allah'ın kendisine öğrettiklerini öğretmeye başladı. Kendisinin (rahimehullah), fikirleri ve programları çok hoşuma gidiyordu. Afganistan'da aldığımız -Çin'in bizleri mahrum ettiği- askeri ilim ile Türkistan halkını mülhid Çin'in pençelerinden kurtarabilmek için nasıl Hindukuş dağlarından geçerek Pamir dağlarına ulaşacağımız ve nasıl ülkeye girip Çin'e karşı askeri operasyonlar yapacağımız hususunda diyaloglarda bulunuyorduk. İbni Ömer, cemaatte, 2000 yılına kadar patlayıcılar ve elektronikler konusunda eğitmen olarak çalışıyordu. Bu alanda birçok uzman yetiştirmiştir. Bazen de, İbnü'ş Şeyh'in talebine isticabeten, Arap kardeşlere eğitim veriyordu.

Şeyh Ebu Muhammed, İbni Ömer'deki (rahimehullah) yeteneğin ve zekanın farkına varınca, takriben 1999 yılının beşinci ayında onu cemaatin şurasına dahil etti. Ve o vakitten itibaren, dehası daha çok ortaya çıkmaya ve Allah'a tevekkül katlanmaya başladı. Askeri operasyonlara şevkle katılıyordu (Allah rahmet eylesin). 1999 Ağustos ayında, NATO'ya yönelik büyük bir saldırı düzenlendi. Bu saldırıya katılanlar arasında kahramanımız İbni Ömer ve

beraberinde yaklaşık 20 Türkistanlı kardeşi de yer alıyordu. İbni Ömer, düşmanların kaçtığı dağdaki hattın önüne ulaştığında, birden önünde bir RGB bombası patladı. Sadreddin isimli kardeşi ile birlikte yaralandı. Kendilerini hastanede ziyaret ettim. Allah'a hamd olsun yaraları ciddi değildi. Maneviyatları da yüksekti. Ve hastaneden çıkmak istiyorlardı. Daha sonra onlarla birlikte Kabil'deki merkezimize döndük. Yaklaşık 15 gün bakımları ile ilgilen-dim. O günleri hatırladıkça ve imanlarının sebatını, muhabbetle-rinin kuvvetini ve cihada duydukları özlemi gördükçe Allah-u Te-ala'nın şu kavlini hatırlıyordum: *“Şüphesiz onlar Rablerine inanmış birkaç genç yiğitti. Biz de onların hidayetlerini artırmıştık.”* (Kehf, 13)

2000 yılının üçüncü ayında, ben ve İbni Ömer de dahil olmak üzere yedi kardeş, emirimiz Şeyh Ebu Muhammed'den (rahime-hullah) izin aldıktan sonra, hacca gitmek için hazırlandık.

Kardeşler, güvenlik açısından sakallarımızı kesmemiz ve Af-ganistan'a özgü kıyafetlerimizi çıkarmamız gerektiğini söylediler. Ancak İbni Ömer, bunu yapmamamız hususunda ısrar etti ve şöyle dedi: “Bizler Allah'a ibadet etmeye gidiyoruz. Bu ibadet yolunda Allah'a isyan etmeyeceğiz. Bizden sorumlu olan ve bizi koruyan Al-lah'tır.” İbni Ömer'in söyledikleri içimizi rahatlatı. Allah'a tevek-kül ettik ve sakallarımızı kesmeden ve elbiselerimizi değiştirme-den yola çıktık. Gerçekten de Allah bizi yol boyunca korudu. Yolda ne zaman bir güçlükle karşılaşsak Allah'a sığındık ve dua ettik. Al-lah Subhanehu ve Teala her sıkıntımızı giderdi.

Sonra hac menâsiki başladı ve bir gün Mina'da toplandık. Ya-nımızda Türkistanlı Ezher öğrencilerinden bir grup da vardı. O öğrencilerden biri Mısır sistemini ve kanununu methetmeye ve Mısır'daki sözde İslam hoşgörüsünden söz etmeye başladı. Bunun üzerine kahramanımız, Allah'ın dini için gayret ederek hemen bir aslan gibi atıldı ve o öğrenciye Mısır nizamının bir küfür nizamı olduğunu ve bu sefil nizamın Müslümanlara verdiği zararı ve Mı-sır firavunu hain Hüsnü Mübarek'in Müslümanlara yaptıklarını; Müslümanları öldürdüğünü, hapse attığını ve onlara zulmettiğini

anlatmaya başladı. Aslanımızın bu sözlerinden sonra insanlar sustu.

Cemaatin başkomutanı Üstaz Abdu'l Cebbar (rahimehullah), 2000 yılı Eylül ayında, silah denemesi yaparken şehid oldu. Şeyh Hasan Mahdum (Allah ona rahmet eylesin), şura üyelerinin de muvafakatini aldıktan sonra, henüz 22 yaşında olan İbni Ömer'i cemaate başkomutan tayin etti. Bu küçük genç, o vakit, görev ve sorumluluklarının arttığını hissetti. Az konuşur oldu, büyükler gibi şaka yapmaya başladı. İbadeti artmaya başladı. Kardeşleri ile daha çok ilgilenir oldu.

Kahramanımız ilim öğrenmeye çok istekli ve hevesli idi. Hatta Arapça'yı akıcı bir biçimde konuşur hale gelmişti. Şeyhimiz İbni Ömer, El Kahtani'nin '*Allah yolunda cihad, fazileti ve düşmana karşı zaferin sebepleri*' başlıklı risalesini Arapça'dan Uygurca'ya tercüme etti. Allah bu kitabın kabul görmesini nasip etti. Kitap, mücahidlere bir kaynak oldu.

11 Eylül 2001 olaylarından sonra, 22. tugaydaki muhacirler, güçlerini NATO üzerine yoğunlaştırmaya başladılar. Ve Tehar ve Kunduz vilayetlerinde yayılmaya başladılar. Türkistan'dan yaklaşık 30 kardeş, Şeyh Cuma Bey'in (rahimehullah) komutasındaki savaşa katıldı. 11. ayda harekete geçtiler. O vakit Amerika'nın Afganistan'a bombardımanı yoğunlaşmaya başladı. Aynı ayda Kabil düştü. Kuzeyde mücahidlerin koşulları bozuldu. Ve kardeşler, iki gruba ayrılmaya karar verdi. Gruplardan biri Mezar-ı Şerif'e çekildi. Diğeri ise Tehar vilayetinde kaldı. Sonrasında komünist 'Dostum'un Mezar-ı Şerif'e çekilen mücahidlere ihanet ettiğini ve mücahid kardeşlerimizin Amerikalılar tarafından 'Cengi' kalesinde abluka ya alındıklarını duyduk. Kalede kuşatma altına alınanlar arasında, o kalede hayatını kaybeden ve ruhunu Rabbine teslim eden cesur kardeşimiz İbni Ömer de yer alıyordu.

Allah sana rahmet eylesin ey İbni Ömer... Temenni ettiğin şeye nail olduğuna inanıyoruz. Ve Allah'tan bizleri Firdevs cennetinde nebilerle, sıddıklarla, şehidlerle ve salihlerle bir araya getirmesini niyaz ediyoruz. Onlar ne güzel arkadaştır. Ve yine Allah'tan dinini koruyacak, bu dini tatbik etmeye ve yeryüzünde hakim kılmaya çalışacak adamlar hazırlamasını diliyoruz.

Allah'ın salâtı peygamberimize, âline ve ashabına olsun.

- şehid -

ŞEYH KURBAN ATA

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur). Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”
(Ahzab, 23)

Şeyh Kurban Ata (Allah ona rahmet eylesin), temiz ruhlu, muttaki bir kalbe sahip, gönlü geniş, çok hoşgörülü, iyi ahlaklı, abid, züht hayatı süren, çok ağlayan, mücahidlere hizmet etmeye çok istekli ve kardeşlerine karşı mütevazi bir insandı. (Allah'a karşı kimseyi temize çıkaramayız.)

Afganistan'da zulüm gören Müslüman kardeşlerine yardım etmeye çalışırken ve ilerlemiş yaşına ve kudretinin zayıflamasına rağmen ülkesi Türkistan'a dönmeye hazırlandığı sırada, sabrederek, karşılığını Allah'tan bekleyerek, muhacir ve garip olarak şehidlik derecesine nail oldu. (Biz öyle sanıyoruz, hesabı Allah katındadır.)

Kurban, 1939'da, Türkistan'ın kuzeyindeki güzel Gulca şehrinde, dini bir ailede dünyaya geldi. Babası çiftçiydi. O dönemde Türkistan'daki durumlar karıştı. Komünist parti ve Çin Halk Partisi arasında kavgalar yaşanıyordu. O dönem, zulüm ve haksızlıkla karakterize olmuştu.

Kurban, ailesinin şefkati ile büyümüş, beldesinde dini bir medresede okumuştur. Ailesinin verdiği terbiye ile kalbinde el-vela ve'l bera (dostluk ve düşmanlık) akidesi derinleşmişti. Kurban, bu doğ-

ru menhecden etkilenmiş, içinde kafirlere karşı buğzu ve öfkesi ve onlara karşı cihad ruhu derinleşmiştir.

Kurban, işgalci Çinlilerin, Türkistan'da Müslümanlara karşı işlediği 'Atu suçuna'¹ tanık olanlardan biriydi. Nitekim kafirlere olan buğzu daha da arttı. Ve eve döndükten sonra anne babasına ısrarla şu soruyu sordu: 'Neden bu zillete susuyoruz, neden cihad etmiyoruz?'

Bu katliam, Kurban'ı çok etkiledi ve onun geleceğini değiştirdi. Arzusuna (cihad arzusu) ulaşmak için tüm çabasını sarfetti.

Türkistan'da zulüm, Türkistanlı Müslümanlar arasında fakirlik ve açlık artmış, can boğaza dayanmıştı. Hatta Türkistan toprakları Müslüman ehlinde yoksun kalmıştı. Kimileri dinleri ile kaçarak hicret etmiş, kimileri tutuklanıp zindanlarına gömülmüş, kimileri de zalimlerin şerrinden korktuklarından gizlenmişti. Peki çözüm neydi?

Kendimize soruyorduk: Allah'ın emri gelene kadar zulüm ve zillet altında kalmak mı yoksa hicret edip hazırlanmak ve sonrasında cihat etmek mi? Nihayet son seçim yapıldı. Zayıflar kaldı, Allah'ın kendileri için hicret yolunu kolaylaştırdığı kimseler hicret etti. 1950'li yıllarda milyonlarca Müslüman, Orta Asya'daki civar ülkelere ve dünyanın çeşitli ülkelerine; özellikle de komşu Kazakistan'a hicret etti. Bu muhacirlerden biri de hikayemizin kahramanı Kurban Ata'ydı.

Kurban'ın ailesi, geride bıraktıkları akrabaları ve memleketleri ile vedalaştıktan sonra, dinleri ile kaçarak ve Rablerine tevekkül ederek Kazakistan'a hicret etti. Yolculukları, Almatı vilayetinde noktalandı ve burada hayatlarına yeniden başladılar.

1 İşgalci Çinlilerin Türkistan'ın dört bir yanındaki Müslüman halka, hatta insanlığa yaptığı katliamlardan biridir. Kibirli Çin hükümeti, direnen herkesi elleri ve ayakları kelepçeli bir şekilde büyük bir meydana topluyor, sonra bölge halkını topluyor ve büyük küçük herkesin gözü önünde direnişçileri makineli tüfeklerle katliyordu. Bu katliamda Türkistan'ın tüm bölgelerinden binlerce alim ve davetçi katledildi.

Çok geçmeden bu ailenin başına Allah'tan bazı musibetler geldi. Kurban'ın annesi, annesinin ardından kısa bir süre sonra babası ve büyük abisi vefat etti. Kurban, ailesinin bütün yükünü omuzlarında taşıdı. Ancak Allah, Kurban'a metanet ihsan etti. Kurban, başına gelen bu sıkıntılardan hiç şikayetçi olmadı ve üzülmeyi, bilakis azmetti, çok çalıştı ve helal kazancı ve hayırlı rızkı ile yaşamına devam etti.

Mescide bağlandı. Yaşadığı beldedeki mescitlerden birinde müezzinlik yapıyordu. Daima hayır peşinde koşardı. Öyle ki dinini öğrenmek ve insanları davet etmek için Pakistan'a hicret etti. Pakistan'dan dönüşünden sonra, beldesinde bir davetçi ve mürid oldu.

Kurban, hilafet nurunun Afganistan'da ışıldadığını idrak etti ve büyük yaşına rağmen Afganistan'a hicret etmeyi çok istedi. Türkistanlı gençlerin Afganistan'da Şeyh Ebu Muhammed'in etrafında toplanmasından sonra, Kurban da haklarında yaptığı birçok araştırmadan sonra onlara katıldı. Onlara katıldığı için sevinçli ve mutlu idi. Ve onlara katıldığında 61 yaşındaydı ve yaşının büyüklüğüne rağmen tüm yaptıklarında gençleri geride bırakıyordu.

Kurban'ın Afganistan'a gelişinden bir ay sonra, İslam düşmanı haçlı Amerikalılar, Afganistan topraklarına saldırdı ve emirliğin nurunu söndürmek istedi. Ancak kafirler hoşlanmasalar da Allah, nurunu tamamlayacağını vaat etmişti. Yüce kitabında da şöyle buyurmuştur: *"Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa kafirler hoşlanmasalar da Allah, nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı olmaz."* (Tevbe, 32)

Afganistan İslam Emirliği'nin devrilmesinden sonra Şeyh Kurban Ata, sağlam, kararlı ve muhtesib idi. İlim ve basiretle seçtiği yoldan dönmeyi asla düşünmedi. Cihad meydanlarından vazgeçmedi. Bu yolda yürümeye devam etmekten yorulmadı. Yükünü taşımaktan usanmadı. Bilakis güvenle, imanla ve sabırla bu yolda ilerlemeyi sürdürdü.

Kurban Ata, cihad çağrısına icabet etti ve Afganistan'da haçlılarla çarpıştı. Yolun meşakkati ve çatışmanın şiddeti onu caydırmadı. Kalbinin derinlikleri güçlü bir iman ve maneviyatla doluydu.

Mücahidler, bir operasyonda, haçlılarla karşılaşmak için kendilerini uzun bir mesafeyi yürümeye hazırlamışlardı. Bildiğimiz gibi büyük şeyh de kendini hazırlıyordu. Grubun emiri, yaşının büyüklüğü ve hedefe giden yolun zorluğu itibariyle kendisine, istirahat etmesini nasihat etti. O ise yalnızca şunu söyledi: 'Sizler Allah'a karşı bana bir fayda mı sağlayacaksınız? Allah katında bana şefahtçi mi olacaksınız?' Bunun üzerine grubun sorumlusu ona engel olmaktan vazgeçti ve gruba katılmasını kabul etti. O vakit Kurban Ata'nın yaşı 69'du.

Allah-u Teala şöyle buyurmuştur: *"İnsanlardan öylesi vardır ki, Allah'ın rızasını kazanmak için kendini feda eder. Allah kullarına çok şefkatlidir."* (Bakara, 207)

Kurban Ata, sanki nefsinin Allah-u Teala'ya satmıştı. (Biz öyle sanıyoruz, Allah'a karşı kimseyi temize çıkaramayız.) Kendisini ya hattın önünde görüyorduk, ya ibadette ya da mücahidlere yardım ederken... Aynı zamanda şefkatli bir baba gibi mücahidlere dua ve nasihat ediyor ve daima İslam'a ve Müslümanlara yardıma çağırıyordu.

İmanın sıldkının ve Rabbine tevekkül derecesinin ortaya çıkması için sınanma sırası Kurban Ata'ya gelmişti. Zira Kurban Ata, cihad meydanlarında, eşinin bu dünyadan ayrılması ile bir kez daha imtihana tabi tutulmuştu. 16-07-2005 tarihinde işbirlikçi ve mürted ordu, mücahidlerin ailelerine yönelik kanlı bir katliam gerçekleştirmişti.

Karanlık bir geceydi. Mücahidlerin aileleri bir köyden başka bir köye taşınıyordu. Kamyonda beş kadın, on bir çocuk, iki de mücahid vardı. Yolda pusuya yatan askerler, araçta bulunanların çocuk ve kadınlardan oluştuğunu bildikleri halde, oradan geçerlerken

onları kurşun yağmuruna tuttular. İki çocuk hariç, kamyonda bulunanların hepsi şehid oldu. Bu hadise Allah-u Teala'nın şu kavlini doğruladı: *“Bir mü'min hakkında ne akrabalık (bağlarını) ne de antlaşma (yükümlülüğünü) gözetirler.”* (Tevbe, 10)

Şehid olan bu kadınlar arasında, bu acı olaydan bir gün önce cihad çağrısına icabet ederek yola düşen kahramanımız Kurban Ata'nın eşi de vardı. Kurban Ata'nın anlattığına göre, eşi ile arasında geçen son konuşmada, eşi, hasta olduğu için bu kez kendisiyle kalmasını, gitmemesini istemiş, Kurban da eşine 'Senin için cihada gitmekten vazgeçersem kıyamet günü Allah'a ne derim? Allah-u Teala'dan sana şifa vermesini, seni koruyup gözetmesini niyaz ediyorum' demişti. Eşi, Kurban'ın savaş meydanına ulaşmasından önce şehid oldu. (Allah sana rahmet eylesin ey anacağım ve seni ferah cennetlerine koysun.)

Bu acı olaydan sonra, Kurban bu defa da başka bir musibetle karşılaşmış; evlatlığı Yusuf'un, yine mürted ordu tarafından hazırlanan bir başka pusuda öldürülmesine tanık olmuştu. Ancak tüm bunlara rağmen sabretti ve dimdik duran dağlar misali direndi. Başına gelen musibetlerse ancak onun azmini, kararlılığını ve kafirlere ve mürtedlere karşı buğzunu artırdı. Nitekim, ne zaman bir kardeşiyle otursa şöyle diyordu: “Allah'ın aldıkları ve verdikleri O'nundur. Allah katında her şeyin belirlenmiş bir eceli vardır. Allah benden bir aldı, emsalinizden ikisini verdi. Allah, merhametlilerin en merhametlisidir.” Onunla oturan bütün kardeşler, kendilerini adeta şefkatli babalarıyla oturuyor gibi hissediyorlardı.

Mücahid kafilesi, 17/1/2010'da hedefine doğru harekete geçti ve gece saat onda geceyi geçirecekleri yere ulaştılar. Ancak kafirlerin gözleri, bir Amerikan uçağından onları izliyordu. Henüz uykuya geçmişlerdi ki, gece saat dörtte o uçaktan atılan roketler, mücahid kardeşlerimizi gafil avladı. Çok sayıda kardeşimiz şehid oldu. Onlardan biri de hikayemizin kahramanı, cesur şeyh Kurban Ata idi. Kurban Ata, bu saldırıda hayatını kaybederek ruhunu Rab-bine teslim etti.

Allah sana rahmet eylesin şeyhimiz Kurban Ata. Temenni ettiğin şehadete nail olduğunu sanıyoruz. Allah'tan bizi Firdevs cennetinde, nebilerle, sıddıklarla, şehidlerle ve salihlerle bir araya getirmesini diliyoruz. Onlar ne güzel arkadaşlırlar. Ve Allah'tan dini koruyacak, tatbik edecek ve yeryüzünde hakim kılacak adamlar hazırlamasını niyaz ediyoruz. O her şeye kadirdir.

- şehid -

ŞEYH ZEBİHULLAH

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur). Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”
(Ahzab, 23)

Zebihullah kardeşimiz; sadık, muhlis, merhametli, kardeşlerine çokça nasihat eden, emirlerine itaatkar ve cihad ruhu ve aşkı kalbinin derinliklerinden fıskıran birisiydi. (Biz öyle sanıyoruz, hesabı Allah katındadır.) Zebihullah kardeşimizin gerçek ismi, Abdu'l Mecid'dir. 1971 yılında, Kaşgar vilayetinde, Kandi bölgesinde doğdu. Küçük yaşlarında Kaşgar'daki meşhur şeyh Ubeydullah Ma'ruf'tan¹ eğitim aldı ve ona hizmet etti. Bu büyük alimden, şer'i ilmi teorik ve pratik olarak -kuru kuruya değil, emri bil ma'ruf ve nehyi 'an'il munker ile hareket eden bir ruh ile- öğrendi. Kardeşimiz Zebihullah aynı zamanda Türkistan İslam Partisi'nin de kurucularındandı.

Zebihullah, helal kazanarak, iyi bir yaşam sürdü. Ancak cihad fikri ile arkadaşları arasında garip görünüyordu. Çin ordusuna karşı bazı operasyonlara katıldı. Bana, evinde hicretinden önce tedarik ettiği bir silah bulundurduğunu söylemişti.

1 Hacı Abdulhakim Mahdum'un vefatından sonra, Doğu Türkistan'daki en meşhur alimlerden biriydi. Allah'tan başka kimseden korkmazdı. Selef-i Salih'in akidesine tabii idi. Mezhebinde tutucu değildi. Cihadi ve mücahidleri destekledi. Saldırgan Çinliler ile savaşan pek çok talebe elinde yetiştir. Ölümünden önce de gençleri Afganistan'daki komutan Şeyh Ebu Muhammed'in (rahimehullah) peşinden gitmeleri hususunda teşvik ediyordu.

1989'da Barın ayaklanmasının kıvılcımı ateşlendi. Barın adı verilen köyün halkı, zorba Çinlilere karşı cihat başlattı. Bu ayaklanma ile cihad ruhu o denli yükseldi ki, birkaç sene boyunca askeri operasyonlar vuku buldu. Daha sonra, Çinlilerin elinden kurtulan bazı ayaklanma liderleri Türkistan'a hicret etmek istedi. Bu liderler arasında Şeyh Ebu Muhammed ve kardeşimiz Bilal de bulunuyordu (Allah onlara rahmet eylesin). 1997'de hicret eden bu muhacir kafilesi içinde aynı zamanda kardeşimiz Zebihullah da yer alıyordu. Horasan toprağına hicretleri sırasında o vakit, Müminlerin emiri Molla Ömer (Allah onu korusun) liderliğindeki bir grup ilim talebesi tarafından şeriatle yönetilen İslam devleti kurulmaya başlıyordu.

Taliban hareketinin ortaya çıkışı ve Allah-u Teala'nın hareketin bazı vilayetleri ele geçirmesini nasip etmesi, yürekleri dine ve yaralı davalarına yardım etme şevki ile dolan Türkistanlı Müslüman gençleri etkiledi.

Bunun üzerine Şeyh Ebu Muhammed, yaralı Türkistan'da kendilerini hazırlayamayan Türkistanlı gençleri eğitmek amacıyla bir kamp kurulmasını kararlaştırdı. Hikayemizin kahramanı Şeyh Zebihullah bu kampın kurucusudur. Zebihullah, talebe kardeşleriyle birlikte Afganistan dağlarında birkaç savaşa da katıldı. Emir Ebu Muhammed, kardeşimiz Zebihullah'ın ihlasını, içtenliğini ve zekasını gördüğünde, onu önemli görevlere tayin etti. (Kendisinin yaptığı yer değişikliklerinin sorumluluğunu Zebihullah'a verdi. 2000 yılında da Zebihullah'ı cemaatin şura meclisine dahil etti.) Kardeşimiz Zebihullah, birlik olunmasını istedi. Kardeşlerinin cemaati bölebilecek herhangi bir davranışta bulduklarını gördüğünde onlara nasihat ederdi. Ebu Muhammed, kendisini bazen kardeşlerine nasihatlerde bulunması için gönderirdi. 2002 yılında da cemaatin bazı özel işleri için kendisini Türkiye'ye gönderdi. Zebihullah, Türkiye'den döndükten sonra orada gördüğü fitneler sebebiyle, kardeşlerini daha çok sever hale geldi.

Zebihullah, 2003 yılı Ekim ayında Türkiye'den döndükten sonra, Ebu Muhammed ile birlikte dağlık sınır bölgesi Angor Ada'da bir sefere çıktı. Zebihullah, bu seferde Ebu Muhammed'e muhafızlık ediyordu. Derken aniden mürted Pakistan ordusu onların etrafını sardı. Ve savaş başladı. Kardeşimiz Zebihullah, kahramanca savaştı. Ancak Allah-u Teala bu savaşta kendisinin yaralanmasını takdir buyurdu. Cephanesinin bitmesinden sonra esir düştü. Mürted Pakistan güçleri kendisini bir süre sonra Çin'e teslim etti. Kaşgar'da hapsedildi ve hapishanede işkenceye maruz bırakıldı ve sorgulandı.

Nihayet 2008 yılında, hakkında idam kararı verildi. Aldığı yaralara ve gördüğü vahşi işkenceye rağmen, sevgili kardeşimiz Zebihullah'ın cihad sevgisi ve şehid olma arzusu gönlünden silinmedi. İdam vakti geldiğinde Çinli kafirlerden oluşan despot ve zalim cunta rejimi, insanların gözü önünde onu idam etti. La havle ve lâ kuvvete illa billâh...

Şehidimizin kanları Allah'ın izniyle boşa gitmeyecek. İnşallah kanının her damlasından bir mücahid doğacak. Ey kardeşimiz Zebihullah, temenni etmiş olduğun şehadete nail olduğuna sanıyoruz. Allah'ın izniyle şehadetin kutlu olsun! Alemlerin rabbine hamd olsun.

- şehid -

ABDUSSELAM

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Şehid Abdusselam'ın gerçek ismi 'Ruzi Muhammed'dir. 1985 yılında, Hoten vilayetinin Lop kentinde doğdu. Abdusselam, Müslüman ailesinin şefkati ile büyüdü. Okul çağına geldiğinde, beldesindeki ilköğretim okuluna girdi. Anne babası, Abdusselam'ın arkadaşları arasında tahsilli ve bilgin bir birey olmasını istiyordu. Bunun için hacca giderlerken, onu henüz on üç yaşındayken, İslami eğitim alması için Pakistan'a götürdüler. Abdusselam, Pakistan'ın Lahor şehrindeki İslami medresede eğitim gördü. Tecvid ilmini öğrendi ve Allah'ın kitabından kendisine kolay geleni ezberledi.

Abdusselam, buradaki eğitimini tamamlamadı. Zira yakınından gelen cihad çağrısını duydu ve bu çağrıya icabet ederek 1999'da Ebu Muhammed (Türkistan İslam Partisi'nin emiri - rahimehullah) liderliğindeki Afganistan İslam Emirliği'ne katıldı. Kabil'de Türkistanlıların medresesi 'Hicret ve Cihad Medresesi'nde okudu. Kamp-larda, ülkesinde mahrum edildiği ve komünist Çin hükümetinin kendilerini korkutmakta kullandığı çeşitli silahlar üzerine eğitim gördü. Yaşının küçüklüğüne rağmen, eğitim ve gurbetin zorluğu, Abdusselam'ı yıldırmadı. Emiri Ebu Muhammed'in (rahimehullah) himayesinde, İslam hörgücünün zirvesi olan "Allah yolunda cihad" için kendini hazırladı.

Abdusselam, New York ve Washington saldırılarının düzenlendiği vakit, 'Tora Bora' dağlarında, Türkistanlıların kampındaydı. Amerikalılar, 7 Ekim 2001'de Afganistan'a saldırıp ilk bombardımanlarını bu kampa gerçekleştirdiklerinde, mukavemet gösteren bir grup Türkistanlı ve Arap kardeşler arasında Abdusselam da yer alıyordu. Bu saldırıda bazı kardeşleri şehid oldu. Abdusselam, bazı kardeşleri ile birlikte, Tora Bora'da iki ay boyunca, Amerikalıların işbirlikçilerine karşı kimi çatışmalara katıldı. Sonunda mücahidler, Tora Bora'dan Pakistan ve Afganistan arasındaki sınır bölgelerine çekilmek istediler. Pakistan'ın Parachinar bölgesindeki Şii kabilelerin ihaneti sebebiyle yaklaşık yüz mücahid, sınırdan geçişleri sırasında yakalandı. Hapsedilenler arasında hikayemizin kahramanı, küçük kardeşimiz Abdusselam da vardı.

Dolara tapan Pakistan hükümeti, tutuklu mücahidleri çok ucuza; birkaç dolara Amerikalılara sattı. Ancak Amerikalılar, küçük olduğu için Abdusselam'ı bıraktılar. Abdusselam, tam bir sene Pakistan hükümetine bağlı bir hapisanede kaldı. Bir sene sonunda, mücahidlere yardımcı olan bazı kabile adamlarının yardımı ile serbest bırakıldı.

Genç kardeşimiz Abdusselam, batılın, her türlü zulümle hak ehline saldırdığına, bununla birlikte hava ne kadar bulanırsa bulanınsın, fitne ne kadar yayılırsa yayılsın hakkın batıl karşısındaki sebatına bizzat şahit oldu. Nitekim hakka daha da sıkı tutundu.

Abdusselam, Türkistanlı kardeşleriyle Horasan topraklarında yeniden bir araya geldi. Burada yeni mücahidleri eğitmeye başladı. Abdusselam, küçüklüğünde seçtiği yoldan dönmeyi asla düşünmedi. Cihad meydanlarından vazgeçmedi. Oysa Afganistan İslam Emirliği'nin devrilmesinden sonra birçokları cihadı terketmişti.

Şeyh Ebu'l Leys (rahimehullah), emiri Şeyh Abdulhak'tan Abdusselam'ın kendisi ile birlikte eğitime ve cihada katılmasını talep etti. Abdusselam, Şeyh Ebu'l Leys ile (rahimehullah) baba oğul gibiydi. Abdusselam, kendisinden özel bir eğitim aldı. Hatta Şeyh

onun küçük yaşına rağmen seri ve becerikli olduğunu söyleyerek onu methediyordu.

Kardeşimiz Abdusselam, Şeyh Ebu'l Leys ile birlikte haçlılara karşı pek çok savaşa katıldı. Allah'ın düşmanları ile en tehlikeli yerlerde ve cephelerde çarpıştı. Yolun meşakkati ve çatışmaların şiddeti onu yıldırmadı. Komünist Çinlilerin Allah'ın dinine ve Müslümanlara karşı alenen savaş açtığı ve Müslümanlara her türlü baskı ve zulmü uyguladığı Türkistan'da despot Çin rejimine karşı cihad etmeyi de düşünüyordu.

Kardeşimiz Abdusselam, katıldığı savaşlar ve eğitimden sonra dinlenmeden, hocalarıyla birlikte düşman uçaklarına karşı silah geliştirme çalışmalarına ve son testlere katıldı.

2007 Eylül ayında Abdusselam, mücahidlerin uçaklara karşı kullandığı 82 mm'lik top mermisinin süratının geliştirilmesi çalışmasına iştirak etti. Elhamdulillah deneme ilk kez başarılı oldu. Ancak denemeye katılan mücahid kardeşlerden biri bir daha atmak istedi. Ve mermi topun içinde patladı. Mermiyi atan hayatını kaybetti. Merminin parçaları ise kamerayı taşıyan Türkistanlı Abdusselam'a isabet etti. Böylece ikisi de şehid oldu (Biz öyle sanıyoruz). Zira peygamberimiz (SAV) hadisinde şöyle buyurmuştur: *"Her kim Allah yolunda (evinden) çıkar da ölür ya da öldürülürse o kimse şehiddir. Devesi ya da atı düşürür (boynu kırılırsa) yahut bir hayvan (sürünge) onu sokarsa ya da yatağı üzerinde Allah'ın dilediği herhangi bir şekilde ölürse şüphesiz ki o kimse şehiddir ve muhakkak onun için cennet vardır."* (Sünen-i Beyhaki).

Abdusselam, ruhunu Rabbine teslim ettiğinde eşi hamileydi. Şehadetinden iki ay sonra erkek bebeği dünyaya geldi. Allah-u Teala'dan bu çocuğun babasının halefi, Allah'ın kitabının ve Resulünün sünnetinin mirasçısı olmasını ve İslam'a ve ehline faydalı olmasını diliyoruz.

İşte bu cihad yoludur; sabır ve sabırda yarışmaktır, azimle çalışmak ve gayret etmektir, imtihan ve sınamadır. Ancak akıbeti en hayırlı akıbetir ki o da Allah yolunda şehadettir. En değerli istektir.

En hayırlı çabadır. İşte yarışanlar bunun için yarışsınlar. Türkistanlı Abdusselam, cihad topraklarında iken büyüyüp, yine cihad topraklarında gençliğinin baharında öldürülmüşken, niceleri var ki, cihad meydanları kendilerine yalnızca taş atma mesafesi kadar uzakta olmasına rağmen gençliklerini öylece geçirmişler, belleri bükülene dek

yaşlanmışlar; ancak bir gün olsun gidip cihad topraklarını görmeyi, cihad etmeyi düşünmemişlerdir. Kim cihad etmezse ve cihad etmeyi aklından geçirmeden (cihada niyet etmeden) ölürse, nifaktan bir şube üzerine ölmüş olur.

Öyleyse, Allah yolunda cihad yolunu izleyen savaşçı grubun, savaşın tabiatını ve gereklerini bilmesi ve ulaşmayı istediği hedefine ve salih evlatlarının kanlarıyla sulanması gereken yoluna doğru ilerlemesi ve bu yolda sevilenlerin ve dostların kaybedildiğini, vatanların terkedildiğini bilmesi gerekmektedir. Tıpkı Peygamberimizin (Sav) ashabının -ki onlar peygamberlerden sonra yaratılmışların en hayırlılarıdır- Allah yolunda hicretin acısına katlandıkları, mallarını, ailelerini ve evlerini kaybettikleri gibi... Ki onlar nerede, biz nerede?!

Bu grup, seçtiği yolda yalnızca sabretmeli, başına gelebilecek kayıpların karşılığını Allah'tan beklemeli, kaybettiği liderlerinin izinden gitmeli ve bunun Allah'ın (Azze ve Celle) sünneti olduğunu ve Allah'ın bu ümmetten salih kullarını seçtiğini bilmelidir. Ve zafer için acele etmemelidir. Zira Allah'ın vaadi mutlaka yerine gelecektir.

Müslümanlar da şunu bilmelidir ki, hakka tabi olmak ve hak yolunda her türlü zorluğa sabretmek, -yol ne kadar uzun, bu yoldaki engeller ne kadar çok, bu yoldan gidenler ne kadar az olsa da- zafere götüren en kısa yoldur ve haktan sapmak, ancak hayal kırıklığı getirir. Hak yolundan ayrılanların, izledikleri yolun ne kadar kolay, zaferin ne kadar yakın olduğunu düşünmeleri ise ancak bir evhamdan ibarettir.

Allah-u Teala şöyle buyurmuştur: *“İşte bu, benim dosdoğru yolum. Artık ona uyun. Başka yollara uymayın. Yoksa o yollar sizi parça parça edip O'nun yolundan ayırır. İşte size bunları Allah sakınsınız diye emretti.”* (En'am, 153)

İşte cihad budur. Meyvesi, uzun bir sabırdan ve savaş topraklarında düşmana uzun süre göğüs germekten, düşmanın kötülüklerine sabretmekten sonra alınır. Bu direniş, aylarca yıllarca sürebilir. Ancak bu acıları çekmezsen, Allah sana zaferi nasip etmez. Zira zafer sabırla gelir.

Şeyhu'l İslam da bu hususta şöyle demiştir: “Dinde önderlik sabır ve yakın ile elde edilir.”

Hak, akide ve tevhid mefhumları, ancak sadık, sabırlı, bu yolun akıbetine ve zorluklarına tahammül eden, çileyi hoş karşılayan, yorgunluğu göze alan ve bu mefhumların gerçek hayatta teorik ve pratik olarak ihyası için ölüme razı olan insanlar tarafından taşınırsa bir anlam bulur. Bazılarının yaptığı gibi, bu mefhumları birtakım felsefi kuramsal kalıplar içinde ve pratikten, sıdktan ve uygulamadan uzak yüksek sesli hutbelerde süsleyip bezemekle bu kavramlar ihya edilemez.

İslam bugün, sadık, sabırlı, yorgunluğun kendilerini rahatlatdığı, azimle çalışmaya istekli, zamanın (ortamın) gereklerini sessizce yerine getiren, güçlü iradeli, yorgunluktan yılmayan, sıkılmayan adamlara son derece ihtiyaç duymaktadır.

Kollarını sıvayıp işe koyul ve bu yolun zorluklarına sabret. Zira şöyle denilmiştir: “Musibete sabretmeyen, nimete şükretmeyen ve zorluktan sonra kolaylık olduğunu bilmeyen helak olmuştur.”

Allahım! Peygamberimize, ailesine ve ashabına salat ve selam eyle!

- şehid -

İDRİS ET-TÜRKİSTÂNÎ

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Çağrıya icabet etti ve geldi... Yolu öğrendi ve oyalanmadı... Eşini, ailesini, arkadaşlarını terk etti... Komünistlerin bataklığından uzak, izzet ve onur meydanlarına doğru yola çıktı...

Gerçek ismi Yusuf olan İdris, 1976'da Aksu vilayetinde doğdu, orada büyüdü ve okudu... İlköğretimini tamamladıktan sonra, rızık elde etmek ve eşinin ve kendisinin masraflarını karşılayabilmek için pamuk fabrikalarına girdi. Burada çalışırken, hidayet ve feraseti müjdeleyen alametler ufukta kendini göstermeye başladı... Uzun bir kaybolmuşluktan sonra Allah ona, kendilerine hidayet verdiği, Allah'ın rızasına götüren yolu öğrenmiş bir grup ilim talebesini gönderdi... *"O peygamberler, Allah'ın doğru yola ilettiği kimselerdir. (Ey Muhammed!) Sen de onların tuttuğu yola uy."* (En'am, 90) Talebeler çok geçmeden İdris'i Allah'a geri dönenler kafilesine katılmaya ve kaybolmuşluklarla ve trajedilerle dolu acı geçmişi terk etmeye çağırdılar. İdris'in avare kalbi gerçekler karşısında hiç tereddüt etmeden Rabbanî davete icabet etti, hak yoluna tabi oldu ve Allah'a dönenlerin yolundan yürüdü. Lisan-ı hali şöyle diyordu:

"Senden senin rızanı dileyerek af kapında durdum ey merhametlilerin en merhametlisi! Bana merhamet eyle! Beni sıkıntım-dan kurtaracak senden başka Rab bulamadım..."

Çok geçmeden, şeriat meydanlarına Afganistan'a hicret etmeyi ve cihad etmeyi düşünmeye başladı. 2000 yılında Allah'a dönenlerden oluşan grup ile birlikte, İslam Emirliği toprağına gitmek niyetiyle yola çıktı...

Ve orada hemen Türkistan cemaatinin (Türkistan İslam Partisi) kamplarına katıldı ve hazırlandı... Çok geçmeden haçlı Amerika'nın simgeleri viran edildi. Burada emir, kendisini Kunduz'da konuşlanmış, mürtedlerin kalelerine saldırma emrini bekleyen aslanlara katılmakla görevlendirdi...

Rum cahiliyyesinin mirasçıları, Menhattan'da şiddetli ölümün tadını tadar tatmaz, kuvvetleri ile geldi... Zalimlerin toplanmasından yirmi sekiz gün sonra, mücahidlerin kaleleri üzerine bombalar yağmaya başladı. Muvahhidler, bu savaşta görülmemiş bir cesaret gösterdi. Canları ve kanları ile 'Lâ ilâhe illallâh'ı korumak için gelenlerin birçoğı bu dünyadan ayrıldı. Uzun bir sabırdan sonra, şeytanın işbirlikçilerinin kurduğı komplolar karşısında Afganistan'ın kuzeyi düştü ve şehidimiz de hainlerin ve işbirlikçilerin eline esir düştü. İdris, münafık ve mürtedlerin arasında yaklaşık dört ay geçirdi. Bu zorlu aylardan sonra esaretinden kurtuldu. Adımları onu Kabil'e götürdü. Kabil'den Peşaver'e yöneldi. Gurbet yolculuğunu sürdürmek için oradan da ayrılan İdris, uzun süredir kendilerinden ayrı kaldığı yol arkadaşlarının yanına ulaştığında gurbet asasını yere attı.

Özellikleri ve ahlâkı:

Kardeşimiz Abdul Vehhab et-Türkistânî'nin bana anlattığına göre, İdris, kardeşlerine hizmet eden, iyi ahlâk sahibi, Allah'ın kitabını okuyan, gece namazına kalkan, nafile oruçlarını tutan, biraz şakacı ve haya sahibi bir insandı...

Garip muhacir, kabilelerin çadırları arasında durdu ve orada eğitimini sürdürdü. Ve çok geçmeden Türkistan İslam Partisi

emiri Şeyh Ebu Muhammed et-Türkistânî'nin özel koruma timine katıldı. Ahir zaman muhacirlerinin haçlı mütteliklerine karşı yürüttüğü operasyonların şiddetinin artmasıyla birlikte, haçlı bozazancıları öfke ile köpürmeye başladı ve hemen İslamabad'daki uşaklarını Allah yolunda savaşanların yok edilmesi için harekete geçilmesi gerektiği yönünde teşvik etti.

Haçlı yandaşları, efendilerinin emrine itaat ederek toplandılar. Ve iblisin orduları, karanlığın örtüsü altında Veziristan'a doğru yol aldılar. İdris'in hayatındaki son fecrin doğduğu o vakit, iblisin orduları Angor Ada köyünü ve bu köyde bulunan, tevhid evlatlarının haçlı varlığını sarsan kahraman eylemleri için hareket noktası olarak kullandıkları evi kuşatmıştı...

Ve çok geçmeden, mücahidlerin tekbir sesinden başka bir şeyin duyulmadığı sessiz fecrin sükuneti, kurşun sesleri ile bozuldu. Derken Rahman'ın askerleri ile şeytanın askerleri arasında savaş başladı... Ve orada İdris'in cesedi bu dinin ağacının kandan başka bir şeyle sulanmadığına şahid olarak kaldı... İdris (bu dünyadan) ayrıldı... Lisan-ı hali şöyle diyordu:

“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar diridirler, Rableri katında Allah'ın, lütfundan kendilerine verdiği nimetlerin sevincini yaşayarak rızıklandırılmaktadırlar.” (Âl-i İmran, 169)

Şehidimiz, ardında eşini, kızını ve birçok sevenini ve arkadaşını bıraktı. İdris'in şehadetinden sonra (Allah ona rahmet eylesin) kız kardeşi, İdris'in kızı ile birlikte -kardeşinin şehid olduğundan haberi olmaksızın- cihad toprağına gitti. Bölgeye ulaştıktan sonra kardeşinin şehid olduğu haberini aldı ve sabretti. İdris'in annesi ise, oğlunun şehid olduğu haberi kendisine ulaştığında “Bunu hissettim, Allah-u Teala'dan bizi cennetinde buluşturmasını niyaz ediyorum” diyerek sabır gösterdi ve oğlu için dua etti.

Evet, İdris'in kabri ile ailesi arasındaki mesafe büyüdü. Hatta kabrinin yerini Pakistan istihbaratından ve lanetli Çinlilerden baş-

ka kimse bilmiyor. Ancak şüphesiz yüce Allah, onu şefkatli annesi ile Firdevs cennetlerinde buluşturmaya ve annesini oğlunun şefaati ile rızıklandırmaya kadirdir. Halid Bin Ma'dan'ın El Mikdam Bin Ma'di Keribe'den rivayet ettiğine göre, Peygamberimiz (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: *“Allah katında şehid olan kimse için altı haslet vardır: Dökülen ilk kanı ile beraber bütün günahları affolunur. Cennetteki makamı kendisine gösterilir. Kabir azabından kurtulur. En büyük korkudan (Cehennem korkusundan) emin olur. Başına yakuttan bir vakar tacı giydirilir ki, o taş üzerindeki tek bir yakut taşı dünyadan ve içindekilerden daha değerli ve kıymetlidir. Yetmiş iki huri ile evlendirilir ve akrabalarından yetmiş kişiye şefaetçi kılınır.”* (Sünen-i Tirmizi)

- şehid -

ABDULMUHSİN ET-TÜRKİSTÂNÎ

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Şehid Abdul Muhsin, sabrederek ve karşılığını Allah'tan bekleyerek şehidler kafilesine katıldı. (Biz Allah'a karşı kimseyi temize çıkaramayız, hesabı Allah katındadır). Gerçek ismi, Tahti Hacı'dır. 1979'da Atuş vilayetinin Şuruk köyünde, eğitilmiş bir ailede dünyaya geldi.

Şehidimizin çocukluğu, Çin'deki komünistlerin 'Büyük Kültür Devrimi' yıllarına (1966-1976) denk geldi. Kızıl Çin'in kurucusu lanetli Mao Zedong liderliğindeki bu acı devrim sırasında, Çin ve Türkistan'daki milletler (nesiller), komünist istibdadın zulmü ve baskısı ile parçalandı. On yıl içinde Çin halkından binlerce Müslüman öldürüldü ve davetçiler, ilim adamları ve aydınlar yok edildi. Bu ve benzeri sebeplerden dolayı şehidimiz Abdul Muhsin, ailesi eğitilmiş ve kültürlü olmasına rağmen, ilim ve bilgiden nasibini alamadı.

Atuş'ta kardeşimiz Abdul Muhsin'e ticaretin yolları açıldı. Atuş halkının büyük bir çoğunluğu ticaret ve seyahat ile meşhur olmuştu. Şehidimiz, çokça seyahat etmek ve yeni çevresi ile karışmak suretiyle diğer insanlarla karşılıklı fikir ve görüş alışverişinde bulundu. Abdul Muhsin kardeşimiz gerçeği ve parasını nasıl harcaması

gerektiğini keşfetti. Abdul Muhsin, kısa bir müddet Özbekistan'da kalarak ticaret yaptı ve Afganistan'daki mücahidler hakkında bilgi sahibi oldu. Ve mücahidlerle temasa geçebilmek için büyük bir çaba harcadı. Allah-u Teala, onun bu sıdkını ve ihlasını kabul buyurarak, onun için hicret yolunu ve mücahid kafilesine katılmasını kolaylaştırdı.

Allah-u Teala, kitabında şöyle buyurmaktadır: *"...Çünkü, kim kötülükten sakınır ve sabrederse şüphesiz Allah iyilik yapanların mü-kafatını zayı etmez"* dedi." (Yusuf, 90)

Ve böylece Allah-u Teala'nın, kalbini muhabbeti ile nurlandırdığı aslanımız, 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra mücahidler kafilesine katılarak izzet, hicret ve cihad toprağına; mücahidlerin kalesi, Müslümanların emirliği Afganistan'a ulaştı. 11 Eylül olayından sonra Haçlıların gaddarlığı ve savaşın hiddeti onu yıldırma, aksine hakkın çağrısını duydu ve yüce Allah'a tevekkül ederek bu mübarek davete doğru yol aldı.

Kardeşimiz, Türkistan İslam Partisi cemaatinin kampında gördüğü askeri eğitim ile yeni hayatına başladı. Cemaat kampı şehidimize ve onun gibi olan diğer Türkistanlı gençlere, Doğu Türkistan'daki Müslüman halkımızın uzun zamandır mahrum kaldıkları ve özlemini çektikleri büyük bir fırsatı; Allah yolunda hazırlık ve cihad fırsatını verdi.

Nasrullah et-Türkistânî kardeşimiz, bize kampta Abdul Muhsin ile yaşadıklarından bir kesiti şöyle anlatıyor:

"Abdul Muhsin kardeşimiz çok çalışkandı ve eğitimde çok mahirdi. Kardeşlerine nasihatlerde bulunurdu. Kamptaki kardeşlerine karşı terbiyeliydi. Allah'tan (Azze ve Celle) korkardı. Ve sanırım kendisi, Peygamberimizin (Sav) hadisinde buyurduğu gibi, az çalışıp çok ecir kazananlardandı.

Küresel küfür (güçleri), bu İslam emirliğini gözetledi ve emirliğin adamlarını para ile satın almaya çalıştı. Zira İslam dininin ilke ve değerlerinin alınıp satıldığını zannediyordu. Ancak bunun böyle olmadığını, Taliban hareketinin hakikatinden sonra anlayabildi. Öyle ki onlar (hareketin mensupları), para ile alınıp satılamazlardı. Çünkü Allah'a (Azze ve Celle) iman ediyorlar ve bu din uğrunda savaşıyorlardı. Nitekim Müslüman ümmetinin onurunu geri getiren ve ümmetin cesaretini gösteren 19 mücahidin, Amerika'ya kendi evinde düzenlediği saldırıdan sonra, bu genç emirliğe saldırmaya karar verdiler.”

Şehid kardeşimiz henüz evlenmemiş ve Allah'ın (Azze ve Celle) katında olanı, bu fani dünyanın metasına tercih etmişti. Allah yolunda kanını dökerek cennetini satın aldı. Ve Allah'ın izniyle istediğine ulaştı. Amerikan uçakları, 7 Ekim 2001'de cemaatin Tora Bora dağlarındaki kampını bombaladı. Ve şehidimiz orada, Türkistanlıların kampında bir garip olarak ve ailesinden ve vatanından uzak, şehidler kafilesine katıldı ve inşaallah hurilere sarıldı. (Biz onu şehid olarak addediyoruz, ancak hesabı Allah katındadır).

Allahım, şehidlerimizin şehadetlerini kabul eyle ve onlardan sonra, onların izinden gidecek yeni bir mücahid nesil getir ey Rabbimiz, amin!...

- şehid -

MUHAMMED ALİ

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Sizlere Doğu Türkistan'ın kalbinde, Kaşgar'da komünistlerle giriştiği bir çatışmada hayatını kaybeden şehid Hamza'nın hikayesini sunuyoruz. Bu hikayeyi, ister Müslüman ister kafir olsun pek çok insan hatırlayacaktır.

Hamza'nın gerçek ismi Muhammed Ali Told Rahim, hicret diyarındaki adı Abdurrahman'dır. 15/10/1982'de Kaşgar şehrinde, dindar bir ailede doğdu. İlkokulu okudu ve ticaretle meşgul oldu.

Muhammed Ali kardeşimiz, Allah-u Teala'nın dinini yüceltme-yi istiyordu. Ve Allah'ın düşmanları olan işgalci Çinlilere karşı şiddetli bir buğz besliyordu. Şehidimiz, böylesi mağrur bir ruh ile ailesini ve akrabalarını terk ederek 15/12/2006'da Allah'a hicret etti ve ülkesinde dinsiz Çin hükümeti sebebiyle mahrum kaldığı askeri eğitim kamplarına doğru yöneldi. Horasan toprağında, Türkistan İslam Partisi saflarında savaştan mücahidlere katıldı.

Şehidimiz, cemaatin kampında kısa bir süre eğitim gördü ve özel uygulama dersleri ve askeri operasyonlar üzerine dersler aldı. Daha sonra emirinden, kendisini özel bir emir ile, Türkistan'a geri

göndermesini talep etti. Emir, onun ihlasını ve cesaretini gördükten sonra bu isteğini kabul etti ve onun için Türkistan'a giriş yolunu hazırladı.

Abdullah kardeşimiz (cemaatteki sorumlulardan biri), bize Hamza'nın hazırlanışı sırasında neler olduğunu şöyle anlattı: "Hamza kardeşimiz Türkistan'a girmek için çok acele ediyordu. Kendisine okuması için sabah bazı kitaplar getirdim. Hırsı gerçekten beni çok şaşırttı. Zira akşam bana kitapları bitirdiğini söyledi. O vakit, cemaat, Pekin olimpiyatları sırasında operasyon yapılması amacıyla birliklerin Türkistan'a gönderilmesi işiyle meşguldü. Türkistan'a giriş yolu zordu. Kardeşimiz Hamza (rahimehullah), (Celcelet'ten Taşkurgan'a kadar) otobüs yolunu kullanmayı seçmişti. Biz otobüs yolunun güvenliği hususunda mutmain değildik; ancak Hamza kardeşimiz, Allah'a tevekkül ederek yola çıktı.

Hamza, 23/4/2007'de ülkesine dair endişeleriyle Türkistan'a döndü. Türkistan'a döndükten sonra, Pekin olimpiyatları sırasında hapse atıldı. Ve mücahid kardeşleri ile birlikte operasyonlar düzenlemekten mahrum kaldı. Sonra Allah hapisten çıkmasını nasip etti. İnsanlar onun serbest kalmasının, sıdk-ı ihlasının bir neticesi olduğuna inanıyordu. Kahramanımız çok geçmeden adamlar meydanına yeniden döndü; cesaretini ve ihlasını gösterdi ve Kaşgar şehrinde, 30-31 Temmuz 2011 tarihinde komünist Çinlilere karşı birkaç eylem düzenledi. Kaşgar sokaklarında büyük bir panik ve korku hakim oldu. Fransız haber ajansının bildirdiğine göre, iki günde 60'tan fazla Çinli öldürüldü.

Elhamdulillah kahramanımız, diyarımızı işgal eden ve onurumuzu ayaklar altına alan Çinlilere azabı tattırmayı ve onları ezaya uğratmayı başardı. Çin hükümeti, bu operasyonlardan sonra kimliği ortaya çıkan kardeşimiz hakkında tutuklama kararı çıkardı. Ve hakkında bilgi verecek kişiye 100 bin Yuan (yani 15 bin dolar) değerinde para ödülü verileceğini açıkladı. Kardeşimiz Hamza'nın fotoğrafı şehrin her yerine asılmıştı. Nihayet kardeşimiz ve arkadaşı bir pirinç tarlasında işgalci Çin Kızıl Ordusu ile çarpıştı ve ruhunu

Rabbine teslim etti. Ey şehidimiz Allah sana rahmet eylesin ve seni ferah cennetlerine yerleştirsin! Bizlere, ardında bıraktığın Müslümanlara faydalı bir ders öğrettin.

- şehid -

ABDUŞŞEHİD ET-TÜRKİSTÂNÎ

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Kazakistan'ın başkenti Almatı (Almaata)'da doğdu. Orada büyüdü ve yetişti. On üç sene buradaki komünist okullarda okudu ve "ilah yoktur ve kainat bir maddedir"i öğrendi. On dokuz yaşını geçmeden önce, Allah bu cesur savaşçının içinde bulunduğu bu cahili pislikten çıkmasını ve derecesinin yükselmesini diledi...

Nitekim erkek kardeşi izzet ve iftihar meydanlarından döndükten sonra, ona o Afgan diyarlarından ve oradaki İslam'ın izzetinden ve doğduğu topraklarda mahrum kaldığı şeriatin orada (Afganistan'da) tatbik edildiğinden söz etti... Kardeşinin anlattıkları üzerine Abduşşehid et-Türkistânî fazla tereddüt etmedi ve oyalanmadı. Zira kalbi Rabbani davete icabet etti. O kaybolmuşluktan sonra Allah'a döndü...

"Ey Rabbim! Günahları çok olan nefsimi affetmen için sana ihlasla dua ediyorum"

Şehidimiz, ihtiyaçlarını da yanına alarak, tevhid kalelerine doğru yöneldi.. Ve Afganistan toprağına ayağına basar basmaz, Türkistan cemaatinin özel eğitim kamplarına katıldı. Garip muhacir, ilk hazırlığını bitirdikten sonra hemen özel kamplarından istifade

etmek amacıyla Celalabad'a yöneldi. Lisan-ı hali, Allah-u Teala'nın şu ayetini söylüyordu: *"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir, siz asla haksızlığa uğratılmazsınız."* (Enfal, 60)

Kabil'e dönmesinin üzerinden çok geçmeden, savaş şahinleri haçlıların kalelerini yerle bir ettiler ve New York'un sembollerini serap ve moloza dönüştürdüler.

Haçlıları dağıtan bu büyük yıkımın üzerinden çok zaman geçmeden, savaş patlak verdi, silahlar çarpıştı. Hurilerin aşıkları İslam'ı korumak için birbirleri ile yarıştı. Şehidimiz de bu kutsal çabaya katıldı... Ancak büyük fedakarlıklardan, acı bir sabırdan, haninlerin ihanetinden ve satıcıların ticaretinden sonra Kabil düştü..

Şehidimiz, gurbet yolculuğunu sürdürmek üzere kalan arkadaşları ile birlikte Zurmet'e doğru yol aldı.

Özellikleri ve Ahlâkı

Türkistan'ın askeri sorumlusu Ebu Abdurrahman'ın bana anlattığına göre, işinde muhlisti (Allah rahmet eylesin), çok espriliydi, arkadaşlarıyla şakalaşırды. Herkes tarafından sevilirdi. Yardımsever ve güzel ahlaklı bir insandı...

Allah için çıktığı bu yolda, basın bürosunda kameraman olarak başladı. Allah onun işini kolaylaştırdı ve mücahid kardeşlerini görüntülümeye hususunda üstün bir beceri ve yetenek gösterdi. Ancak basın işi onu silahla cihad etmekten alıkoymadı. Bu hususta Peygamberimizin (Sav) şu hadisi şerifini kendisine örnek aldı: "Allah yolunda cihad etmek için bir sabah erkenden veya geceleyin yola çıkmak, dünyadan ve dünyadaki her şeyden daha hayırlıdır."

Mücahidlerin haçlı taraftarlarına yönelik saldırılarının şiddetinin artması ve mürted yöneticilerin ilahlarının ve sefil ordularının burunlarının toprağa sürtülmesi neticesinde ve de muvahhidlerin sabrı ve müminlerin kuvveti karşısında, haçlı, mürted yordakçılara tevhidin temelini yok edilmesi için bir an önce harekete geçmeleri emrini verdi...

Tağut, siyonist haçlı emrini yerine getirmede bir an olsun tereddüt etmedi ve süratle köpeklerine mücahidlerin konuştuğu merkezle doğru hareket etme emrini verdi. Ve ordu birlikleri, karanlığın örtüsü altında mücahidlerin kalesine ulaştı ve duvarları arasında bir grup ahir zaman garibinin sığındığı o kalenin etrafını sardı... Ve orada hoparlörlerle mücahidleri silah bırakmaya ve teslim olmaya çağırdılar. Ne var ki, fitratında şehadet aşkı olan kalplerin böyle bir ahlaksızlığa meyletmeyeceğini bilmiyorlardı...

Derken Angor Ada tepeleri arasında şiddetli savaş başladı, silahlar çatıştı. Gecenin sessizliği silah sesleri ile bozuldu. Tekbir sesleri yükseldi. Kurşunlar, aşıklarını aramaya başladı. O kurşunların aşıklarından biri de Abduşşehid idi. O çukur arazide vefat eden Abduşşehid, alnı ak, başı dik bir şekilde ve şehadet madalyasını boynuna takarak Rabbine gitti...

- şehid -

ABDULMUHSİN

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Asıl adı Yasin b. Abdirrahman'dır. 1974'te Avat nahiyesine bağlı Aksu vilayetinde doğdu. Dindar bir ailede büyüyüp yetişti. Yaşı ilerledikçe Türkistan Müslümanlarında mevcut olan zalim komünist Çin algısı onda da görülmeye başladı. Çünkü Çinliler, burada yaşayan Müslümanlara her türlü zulmü reva görüyor ve onları türlü baskı ve işkencelere maruz bırakıyorlardı. Tek amaçları buradaki İslami izleri yok etmek ve kendileri gibi inkarcı bir toplum meydana getirmektir.

Şehidimiz, bu olumsuzluklar sebebiyle dinini özgür bir şekilde yaşayacağı bir yere hicret etmeye karar verdi. Ancak önündeki tüm yolların kapandığını gördü. Türkistan için yapılan "tavansız hapisane" nitelendirmesi şehidimizin yaşadığı zor durumunu daha iyi yansıtmaktadır. Bu nedenle genç Abdulmuhsin, köyündeki bir davetçinin yanında islamî eğitim almaya başladı. Bir yandan hocasından tecvit, tevhid ve Arapça dersleri alırken diğer yandan helal yollardan ailesinin geçimini temin etmeye çalışıyordu.

Kardeşimiz Abdulmuhsin, çocuklarına şefkatle yaklaşip onları islamî metot üzere yetiştiren, ana-babasına saygılı güzel ahlak sahibi bir kişiydi. Bu nedenle Allah yolunda aldığı hicret kararını ilk destekleyen annesi olmuştur.

Mücahidlerin safına katılma özlemi içinde olan gencimiz, 8 Haziran 2001 tarihinde ailesini ve akrabalarını geride bırakarak Allah yolunda hicret etti. İnsanların sevgisinden vazgeçip Allah'ın sevgisini tercih etti. Allah'ın yardımıyla Şeyh Ebu Muhammed (rahmetüllahi aleyh)'in önderliğindeki Türkistan Cemaatinin saflarına katıldı. Cemaat, Afganistan'daki kamplarında Türkistan'dan gelen askeri eğitim vermekteydi.

Şehidimiz, bu yeni hayatına, cemaatin Tora Bora Dağlarındaki kamplarında askeri eğitim alarak başladı. Kardeşimiz Abdulmuhsin, Türkistan Müslümanlarının, kafirler ve inkarcılar eliyle uğradıkları zulüm ve işkenceleri bildiği için sürekli arkadaşlarını birlik olmaya çağırıyor ve zaman kaybetmemeleri yönünde onlara nasihat ediyordu.

Amerikalılar Ekim 2001'de Afganistan'a saldırdıklarında kardeşimiz Abdulmuhsin, Kunduz vilayetindeki müfrezenin ilk saflarında bulunuyordu. Aynı yılın Kasım ayında Kabil düşünce kuzeydeki mücahidlerin önündeki çekilme güzergahı kapandığı için şehidimiz Abdulmuhsin, Türkistanlı yirmi arkadaşıyla birlikte hainlerin ve işbirlikçilerin eline esir düştü.

Cemaat yöneticilerinin yoğun çabaları neticesinde Mart 2002'de Abdulmuhsin dahil esirlerin tümü özgürlüğüne kavuşarak güvenli bir şekilde Pakistan'a geçtiler.

Haçlıların vahşetine ve yaptıkları katliamlara tanıklık eden Abdulmuhsin, Afganistan'daki İslami yönetimin ancak cihad yoluyla hayat bulacağını düşünüyordu. Bu bilinçle sınır boyunca saatler süren bir yürüyüşün ardından haçlılara karşı birçok çatışmaya girdi.

Azim ve sebatını gören cemaat liderleri, 2005 yılında onu cemaatin şura üyeliğine atadılar. Bu görevi üstlendiği ilk günden itibaren cemaate iltihak eden gençlere cihad ve cemaatin metodu hakkında açıklamalar yaparak onları bilinçlendirmeye çalıştı.

Şehidimiz Abdulmuhsin, 2007 ilkbaharında on beş mücahid-den oluşan bir timin başına getirildi. Bu tim, kafir haçlılara karşı savaşmak üzere Afganistan'a geçiş yaptı. Sonbahara kadar Kanda-har ve Helmand bölgesinde kaldılar. Buradaki mücahidlerin amacı, kafirlere bu dinin sahihsiz olmadığını, İslam diyarını savunan ve bu dini koruyan mücahidlerin olduğunu göstermekti.

16 Mart 2010 tarihinde Amerikan casus uçağının bombardıma-nı neticesinde iki Türkistanlı kahraman şehid düştü. Bunlardan biri üstat, komutan, zâhid ve âbid kardeşimiz Abdulmuhsin idi. O otuz altı yaşında sözünü tutup Allah yolunda can verdi.

Allah'ım, kardeşimiz Abdulmuhsin'in şehadetini kabul bu-yur ve onu naîm cennetlerine mazhar kıl.

- şehid -
ABDÜLVEHHÂB

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur). Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”
(Ahzab, 23)

Asıl adı Ömer Osman'dır. 1971 yılında Kaşgar'da doğdu. Müslüman bir ailede yetişip büyüdü. Bulunduğu şehirde ilim ehlinin din dersleri aldıktan sonra bulunduğu coğrafyada beraberindeki gençlerle birlikte insanları İslam'a davet etmeye başladı.

O, hakka sarılan ve bu yolda hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeyen bir kardeşimizdi. Bu davet çalışmaları sırasında tutuklanıp hapse atıldı. Komünizm hapishanesinde türlü işkence ve zulme maruz kalmış; fakat imanını, azmini, sabrını ve Allah'a tevekkülünden bir şey kaybetmemiştir. Uzun bir sorgulamadan sonra hasta bir halde serbest bırakılmıştır.

Tedavi için gittiği hastanede komünizm baskısından uzaklaşmak için Allah yolunda hicretini düşünüp durdu. Bu sırada Ebu Muhammed (Hasan Mahdum) -Rahmetüllahi aleyh-'in, dışarda Türkistanlı gençleri örgütlediğini ve onlara dini ve askeri eğitim verdiğini duyunca ondaki hicret ve muhacirlere katılma özlemi daha da arttı.

Gencimiz Abdulvehhâb, ailesini ve akrabalarını geride bırakarak 1997 yılında Pekin'e, oradan da Mançurya'ya gitti. Burada

pasaport işlemleri için birkaç ay kaldı. Çin'deki halklar içerisinde pasaport hakkı tanınmayan sadece Türkistanlılardı.

Şehidimiz bu hicretinde yalnız değildi. Onunla birlikte komünizmin zulmünden kaçan on yedi muhacir bulunuyordu. Bu muhacirler, sınırı nasıl geçecekleriyle ilgili yaptıkları bir istişareden sonra yürüyerek Rusya'ya geçme kararı aldılar. Onlardan beşi, 7 Ekim 1997'de gece saat dokuzda Allah'a tevekkül ederek üç metre yüksekliğindeki tel örgüyü aşarak sınırı geçtiler. Bu beş kardeşimiz arasında Abdülvehhab da bulunuyordu. Allah'ın takdiri gereği bu yiğitler Rus askerleri tarafından yakalanarak hapse atıldılar. Hapishanede sınırı daha önce geçen üç arkadaşıyla karşılaştılar. Yirmi bir gün sonra bu üç kardeşimiz Çinli yetkililere teslim edildi. Rus güvenlik yetkililerince soruşturmaya tabi tutulan bu beş kişi 8 Nisan 1998'de çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakıldılar. Daha sonra Abdülvehhab ve iki arkadaşı 2000 yılında sahte pasaportlarla Kırgızistan'a geçiş yaptılar. Sonra Pakistan'a oradan da Afganistan'a geçtiler. Gencimiz, buradaki cemaat kampında askerî eğitimine devam ederek üç yıl süren hicret yolculuğu sırasında karşılaştığı acı ve sıkıntıları unutmaya çalıştı. O sürekli olarak Türkistan'da Allah'ın dinine ve Müslümanlara savaş açan ve onları türlü zulüm ve baskılara tabi tutan Çin komünizmine karşı cihadı düşünüyordu.

Gencimiz, askeri eğitimini tamamladıktan sonra cepheye gitmek için adını yazdırdı. Cepheye intikal etmeden yazdığı vasiyetinde hanımına şu tavsiyelerde bulundu: *“Kafirlerin diyarını bırakıp hicret et. Eğer şehit düşersem, benimle hicret eden mücahid kardeşlerimden biriyle evlen..”*

Düşmana karşı yürüttükleri bir operasyon sırasında Abdülvehhab ve yanındaki arkadaşı mayına bastılar. Patlayan mayınların etkisiyle arkadaşı şehid düşmü; Abdülvehhab'ın da ayağı kopmuştu. Kunduz vilayetindeki hastaneye kaldırılan Abdülvehhâb, Temmuz 2001'de otuz yaşındayken ruhunu Rabbine teslim etti. Abdülvehhab'ın şehadetinden sonra arkadaşlarından biri onu, rüyasında, ipekten bir çardağa işaret ederek “bu benim çardağım” dediğini,

sonra başka bir çardağı gösterip “bu da -onunla birlikte mayına basıp şehid düşen- Kemal kardeşimin” dediğini ve cennetin nimetlerini tasvir ettiğini görmüştür.

Yüce Allah’tan onun şehadetini kabul buyurmasını ve izinden gidecek salih ve mücahid bir nesil kılmasını diliyoruz.

- şehid -
ABDÜLCEBBÂR

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur). Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”
(Ahzab, 23)

Asıl adı Kurban Muhammed'dir. Aksu'da doğdu. Burada büyü-
 Ayüp yetişti. Liseyi bitirdikten sonra Taliban Cemaati'nin saf-
 larına katıldı. Cemaate bağlı medreselerde İslami eğitim görmeye
 başladı. Namaza düşkünlüğü ile tanınıyordu. Çin'deki komünist
 sistemin yemek kültürünü reddederek yemeğini İslamî ölçülere
 riayet ederek bizzat kendisi hazırlardı.

Üniversiteye tam kayıt yaptıracığı sırada Şeyhi Ebu Muham-
 med et-Türkistânî tarafından kendisine hicret ve cihad görevi
 verildi. Şeyhin emrine icabet edip geride ailesini, sevdiklerini ve
 çok okumak istediği üniversiteyi bırakarak Allah yolunda hicret ve
 cihad yolunu seçti. Fesat ve zulmün hakim aldığı, şeytanın da kol
 gezdiği toprakları terk ederek, dinini Allah'ın rızasına uygun bir
 şekilde yaşayabileceği yere doğru yola çıktı.. *“İbrahim'de ve onunla
 beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar
 kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıkları-
 nızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar,
 sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” Şu
 kadar var ki, İbrahim babasına: “Andolsun senin için mağfiret dile-
 yeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gü-*

cüm yetmez” demişti. (O müminler şöyle dediler:) Rabbimiz! Ancak sana dayandık, sana yöneldik. Dönüş de ancak sanadır.” (Mümtetine, 4)

Abdulcebbar, uzun bir yolculuktan sonra Rusya'ya ulaştı. Orada da tutuklanıp hapse atıldı. Dört ay sonra Rusya'da mülteci olarak kalmak şartıyla serbest bırakıldı.

Üç yıl sonra Rusların elinden kaçarak Kırgızistan'a geçti. Oradan Pakistan'a oradan da gözünün nuru Afganistan'a geçti.

Orada el-Fârûk askerî kampına iltihak ederek askerî eğitim almaya başladı. Temel eğitim sona erdikten sonra cemaatin, Kabil ve Celalabad'daki askerî kamplarda daha kapsamlı bir eğitim almaya başladı. Basireti ve dirayeti sebebiyle Türkistan Cemaati'nin şura meclisi üyeliğine atandı.

Abdulcebbar, bilgisayarı iyi kullandığı için Türkistan cemaatine bağlı medya yayını kurulunda görevlendirildi.

Ahlakı ve vasıfları:

Abdulcebbar'ın yol arkadaşı kardeşimiz Ubeydullah et-Türkistanî onunla ilgili şöyle diyor: *“Abdulcebbar ahlak, hayâ, takva ve ihlas sahibiydi. Allah'a çokça tevekkül eden ve sürekli arkadaşlarının hizmetinde çalışan cesaret ve ilim sahibi biriydi. Geceyi namazla gündüzü de oruçla geçirirdi..”*

Tevhid arslanlarının, asrın hübeli Amerika'yı ve onun savunma bakanlığı Pentagon'u hedef alan ve onu yerle bir eden eyleminden sonra kafirler, hazırladıkları büyük bir orduyla Afganistan'ı işgal ettiler. Bu arada Abdülcebbar ve beraberindeki mücahidler şehri savunmak için Kunduz'a geldiler. Birkaç hafta sonra haçlı birlikleri saldırıya geçti. Şehadet aşıkları haçlı hücumuna karşı koymak için birbiriyle yarıştılar. Kunduz şehri bu haçlı tufanı karşısında daha fazla direnemeyip düştü. Abdulcebbar da tutuklandı. Dört ay sü-

ren zindan hayatından sonra serbest bırakıldı. Oradan Kabil'e gitti. Orada bir müddet kaldıktan sonra Peşaver'e gitti.

Burada bir müddet kaldıktan sonra cihadın ve rabbânî sohbetin özlemiyle tekrar Kabil'e döndü. Cemaatin medya yayın grubunda yeniden işe başladı. Bu görevini yürütürken cihadı ve askerî eylemleri bir an olsun aksatmadı.. *“Savaş, hoşunuza gitmediği hâlde, size farz kıldı. Olur ki, bir şey sizin için hayırlı iken, siz onu hoş görmezsiniz. Yine olur ki, bir şey sizin için kötü iken, siz onu seversiniz. Allah bilir, siz bilmezsiniz.”* (Bakara, 216)

Beklenen gün geldi. Abdülcebbar, Pakistan'ın güneyinde bulunan mücahidlere hizmet etmek maksadıyla yola çıktı. Orada çıkan çatışmada şehid düştü.

- şehid -

EBU MUSA

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Asıl adı Eshat b. Mehsûd Devletşin'dir. 31 Mart 1931'de Tataristan'ın Cürşmen bölgesine bağlı Cakaday Köyünde doğdu. Çocukluğunu şefkat ve merhametin hakim olduğu bir aile ortamında geçirdi. On yıl devlete bağlı okullarda eğitim gördü. Çin ve Rusya sınırında iki yıl süren zorunlu askerî eğitim ardından belde-sinde bulunan bir devlet okulunda öğretmenliğe başladı. Bu esnada Kazan Devlet Üniversitesinde beş yıl süren yükseköğrenimini tamamlayarak müfettişliğe atandı.

Otuz yaşında hidayete mazhar olan şehidimiz, Allah yolunda var gücüyle çalıştı. Maddi ve manevi sahip olduğu tüm imkanları kullanarak Çeçen mücahidlere yardım etti. 2001 yılında Hac ibadetini eda etti. 2004 yılında ailesiyle birlikte Yemen'e hicret etti. Ailesi ve çocuklarıyla birlikte ilim talebi için geldiği Yemen'de bir yıl kaldı. 2005 yılında Türkistan İslam Partisi'ndeki mücahid saflarına katıldı. Horasan bölgesindeki askerî eğitimini tamamladıktan sonra Allah'ın düşmanlarına karşı cihadî eylemlere iştirak etti. Kırk beş yaşında olmasına rağmen daima ön saflardaydı. Çatışmalarda yaptığı nokta atışlarıyla mürted saflarında ağır zayıplara yol açtı.

Azim, sadakat ve sebatından dolayı cemaat yöneticileri tarafından 2006'da cemaatin şura üyeliğine dahil edildi. Gösterdiği üstün başarılar neticesinde 2009 yılında cemaatin aktif olarak savaştığı cephelerden birine komutan olarak atandı.

Ebu Musa işini ihlasla yapan ve arkadaşları tarafından çokça sevilen biriydi. Yaşına rağmen Allah'ın düşmanlarına karşı girdiği birçok çatışmada hep ön saflarda yer aldı. Arkadaşları onu şefkatli bir baba edasıyla bağışlarına basıyorlardı. O da onlara değer verip evlatları gibi seviyordu. Ebu Musa, mücahid kardeşlerine sürekli nasihatlerde bulunarak çeşitli savaş taktiklerini öğretiyordu. Ensar kardeşleriyle de iyi geçiniyordu. Onlar da ona saygı duyuyor ve onu hep güzel sıfatlarla yad ediyorlardı. Bazen ensar olan Taliban'ın karargahlarını ziyaret ederek onlarla eylem taktiklerini mütalaa ediyordu.

Şehidimiz Ebu Musa, hicret yurdunda sekiz çocuğu ve üç torunuyla birlikte ikamet etmekteydi. O, daima çocuklarının terbiyesiyle meşguldü.

2 Aralık 2011'de mücahidler, Ebu Musa'nın komutanlığında, mürtedlere karşı cihadî bir eylemde bulunmak üzere hareket ettiler. Ebu Musa ve beraberindeki mücahidler, düşman karargahlarına tekbirler getirerek aynı anda saldırdılar. Mücahidlerin hücumuna düşmanlar bombalarla karşılık verdiler. Mücahidler, düşman saldırısından korunmak için çevredeki boş evlere sığındılar. Fakat Ebu Musa eve girmeden kendisine isabet eden şarapnel parçasıyla şehid düştü. Mücahidler, onu, kanlar içerisinde ve çok sevdiği kanas tüfeğini tutmuş bir vaziyette buldular. Şehid düştüğünde 51 yaşındaydı. Allah'ım, şehadetini kabul eyle ve onu Firdevs-i A'lâ'ya nail kıl!

- şehid -

GARİB (ESEDULLAH)

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Garib Türkistan'ın Hotan şehrinde doğdu. Burada büyüyüp yetişti. Genlik çağına geldiğinde, 35 milyon Türkistanlının teneffüs ettiği o kokuşmuş ve küflenmiş kızıl komünizm havasından bunalmış durumdaydı. Bu yüzden Garib İslam'ı öğrenebileceği dinî bir okul aramaya başladı. Bunun için 1995 yılında Pakistan'a gitti.

İki yıl ilim tahsil ettikten sonra Allah'ın şeriatını tatbik eden Taliban Hareketi'nden haberdar oldu. Hazırlıklarını yaparak Hal-den kampına iltihak etti. Orada Şehid Abdullah Azzam'ın temelini attığı bir medresede eğitim almaya başladı. Buradaki ilmî tahsilini tamamladıktan sonra Kabil'deki mücahidlere katıldı. Meleklerin kuşattığı o Rahmanî ortamda yıldızı parlayan şehidimiz, bir cihad timine komutan tayin edildi. Kısa bir süre bu görevi yürüttükten sonra tekrar Türkistan kampına dönerek buraya gelen muhacirleri eğitmeye başladı. Daha sonra *Livâu'l-Ensâr* birliğine katılmak üzere Afganistan'ın kuzeyine intikal etti.

Mücahidler, haçlıların belini kıracak cihadî eylemlere hazırlanırken, düşmanlar da bu tevhid erlerini ortadan kaldıracak saldırılara hazırlanıyorlardı. Birkaç hafta geçtikten sonra iki taraf

arasında şiddetli çatışmalar meydana geldi. Şehidimiz, buradaki cihada katıldıktan sonra Kabil'e gitti. Kabil de haçlıların eline geçince yanındaki birkaç arkadaşla başka bir bölgeye yöneldi. Aşırı yorgunluktan dolayı direksiyon hakimiyetini kaybederek başka bir arabaya çarptı. Çenesi ve dişleri kırıldı. Tedavi için Pakistan'a götürüldü. Tedavisi tamamlandıktan sonra hacca gitti. Hac farizasını eda ettikten sonra tekrar Pakistan'a döndü. Burada kısa bir süre kaldıktan sonra özlemini çektiği cihad meydanlarına dönerek mücahidlere katıldı.

Ahlakı ve vasıfları:

Kasım et-Türkistânî, onunla ilgili şöyle diyor: "Arkadaşları tarafından sevilen zeki ve cesur bir kişiydi. Şakacı ve hoşgörülü biriydi. Askerî eğitimde uzmandı.."

Bu şehadet aşığı, mücahidlere katıldıktan iki-üç gün sonra operasyon hazırlığı yapan bir grup mücahidle birlikte gönüllü olarak yola çıktı. Operasyon bölgesine varınca arkadaşlarıyla birlikte haçlı Amerikan birliklerini beklemeye başladı.

Birkaç saat sonra düşman askerlerini taşıyan konvoy görüldü. Dört koldan ateş açan mücahidler şeytanın ordusuna ağır kayıplar verdirdiler. Düşman birlikleri mücahidleri çevresini kuşatarak Garib'i esir aldı. Şehadet aşığı bu gencimiz, beline sardığı bombayı patlatarak Rabbine yürüdü. Yol arkadaşlarıyla vedalaşarak azamet ve üstün kudret sahibi Allah yolunda can verdi.

- şehid -

AMMAR

RAHİMEHULLAH

“Müminlerden öyle adamlar vardır ki, Allah’a verdikleri söze sadık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehid olmuştur).

Bir kısmı da (şehid olmayı) beklemektedir.

Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir.”

(Ahzab, 23)

Asıl adı Erkan'dır. 1988 yılında Türkiye'nin Ağrı şehrinde doğdu. Çocukluğunu burada geçirdikten sonra ailesiyle birlikte İstanbul'a gitti. İstanbul'da yaşadığı cahiliye hayatından sonra hidayet yollarını aramaya başladı.

Burada karşılaştığı salih insanlardan İslam'ı öğrenip hayatını İslamî hükümlere göre yaşamaya başlayan Ammar, arkadaşlarına da İslam'ı anlatmaya başladı.

Şehidimiz dünyanın çeşitli coğrafyalarında zulme uğrayan Müslümanların durumuna üzüliyor ve onlar için bir şeyler yapmak istiyordu. Ammar'ın arkadaşları Peygamberlerin, siddîklerin ve şehidlerin öncülüğünde giden iman kervanına katılmak üzere Afganistan'a gidince, o da Allah yolunda hicret ederek arkadaşlarının yanına, cihad ve ribat yurdu Afganistan'a gitmek için hazırlık yapmaya başladı. Türkiye'den çıkış yolları ararken askere çağrıldı. O, mücahidlerin saflarına katılmak isterken devlet ondan kendi saflarına katılmasını istiyordu. Bir tercih yapması gerekiyordu ki çok geçmeden kararını verip Allah'ın yardımıyla 2010 yılında Horasan bölgesindeki Türkistan Cemaati'nin saflarına katıldı.

Şehidimiz, bu yeni hayatına cemaatin kampında askerî eğitim olarak başladı. Burada kendisinden önce hicret eden arkadaşlarıyla buluştu. Burada silahların kullanımıyla ilgili geniş kapsamlı askerî eğitim aldı.

Cemaat liderleri, onun cihaddaki azim ve sebatını görünce onu çeşitli operasyonlarda komutan olarak atadılar. O da cephedeki görevini büyük bir ihlas, doğruluk ve samimiyet içinde yürüttü.

Aralık 2010'da gittikleri bir operasyon sırasında mücahidler, mürtedlere ait bir kontrol noktası gördüler. Kardeşimiz Ammar, çok iyi kullanabildiği 82'lik topu omzuna alıp ateşlemek istediysede arkadaşları ona engel oldular. Sonunda topa ayaklık takarak ateşlemeyi kararlaştırdılar.

Mücahidler, toplarını ve silahlarını düşman kontrol noktasını çevreleyen beş ayrı noktaya yerleştirdiler. Sonra tekbirler getirerek düşmana hücum ettiler. Düşman da gelişmiş silah ve bombalarla mücahidlere karşılık verdiler. Atılan bombalardan biri, mücahidlerin yakınına düştü.

Operasyon başarıyla sona erdikten sonra mücahidler geri çekildi. Kardeşimiz Ammar da timiyle birlikte geri çekildi. Büyük kayıplar veren düşman birlikleri, geri çekilen mücahidlere bomba yağdırmaya başladı. Bunlardan birisi Ammar'ın ayağına isabet etti. Ayağında açılan derin yara sebebiyle çok kan kaybetmeye başlayınca şöyle dua etmeye başladı: "Allah'ım, hayat benim için hayırlıysa beni yaşat; ahiret benim için hayırlıysa şehid olarak canımı al!"

Mücahidler, Ammar'ı hastaneye götürmek için seferber oldular. Fakat bu kardeşimiz 2010 yılının sonlarında 22 yaşındayken hayata veda ederek şehadet mertebesini elde etti.

Allah'ım, kardeşimiz Ammar'ın şehadetini kabul eyle ve onu Na'im Cennetleriyle mükâfatlandır!

KÜRESEL KİTAP'TAN ÇIKAN ESERLER

- **Kayıp Minare** / *Abdullah Azzam*
- **Cihadı Desteklemenin 44 Yolu** / *Enver el-Evlaki* (2. Baskı)
- **Şehadet Yolunda Cihad ERLERİ** / *Harun İlhan*
- **Hattab'ın Anıları** / *Sâmîr bin Salih es-Süveylîm* (3.Baskı)
- **Kafkasya Emirliği Mücadelesi** / *Said Buryatski* (2. Baskı)
- **Düşmanla Savaşta Kadının Rolü** / *Yûsuf bin Salih el-Iyeyrî*
- **Allah'ın Rasûlü Muhammed –Sallallâhu Aleyhi Ve Sellem–** / *Atıyyetullâh el-Lîbî*
- **11 Eylül - Dünyayı Sarsan Hâdiseye Genel Bir Bakış** / *Seyfüddîn El-Ensârî-Ebû Ubeyd El-Kureşî-Ebû Eymen El-Hilâlî*
- **Türkistan Şehidlerî -1-** / *Abdullah Mansur*
- **Cihad Yolunda Değişmeyen Esaslar** / *Yûsuf bin Salih el-Iyeyrî*